

diari de calonge

Num. 34

Matg - Juny '93

Calonge

200 Ptes.



*Els municipis de Calonge
*Perico Pomar
*Sor Miquela Bonet
*El futur del futbol
*El Santanyí cap a 3ª

Aquesta publicació
no té cap finalitat
lucrativa

Maig - Juny 93
Nº 34
Mn. Antoni Vadell, 2
07669 CALONGE
Preu: 200 Ptes.

**CONSELL DE
REDACCIÓ**
Maria Adrover
Isabel Rigo
Josep Estelrich
Maties Adrover
Guillem Roig
Maria Josep Coll
Jaume Vallbona

COL·LABORADORS
Jaume Rigo
Joan Grimalt
Jaume Julià
Miquel Pons
Marc Vallbona
Pere Ferrer
Marino Talavante
M. Encarnació Rosselló
Jaume Montserrat
Sebastià Oliver
Apol·lònia Perelló

Agraim totes les
col·laboracions i el
suport de qui s'anuncia
a les nostres planes i de
qui ens lleix

**DL 148-1988
IMPRIMEIX**
Tirrena, S.A.
Tel. 55 52 12 - MANACOR

Els escrits d'aquesta
publicació expressen
únicament l'opinió
dels seus autors

**100 ANYS
DE
MIRO**
ILLES BALEARS



21 Març.- Altre cop la gent de l'Associació de la Tercera Edat han partit de volta cap al mercat de Sta. Maria. Qui més qui menys ha firat qualque cosa.

També avui ha fet la Primera Comunió Ana Belén Almodóvar Lozano, filla de Juan i M^a Angeles.

28 Març.- Ha fet la Primera Comunió a l'església de Calonge Miquel Angel Julià Lozano, fill de Laura i Tomeu de Can Rito.

30 Març.- Mor Sor Magdalena Nebot, religiosa del convent de Calonge, a l'edat de 80 anys.

11 Abril.- Dia de Pasqua. Juntament amb els nostres sonadors molta de gent s'ha passejat cantant sales damunt la plaça i després pels cafès del poble, més tard han seguit per Cala d'Or.

18 Abril.- Ha fet la seva Primera Comunió Pau Vallbona Vadell, fill de Tomeu «Campaner» i Margalida de sa Punta Grossa.

30 Abril.- Els amics de la Tercera Edat de Calonge i Cala d'Or han partit cap a Menorca per passar el cap de setmana.

1 Maig. Ha estat batejada Francisca Vallcaneras Adrover, Filla d'Antoni Lluís i Sebastiana de Can Ganxo. Els seus padrins de fonts han estat Toni Adrover i M. Antònia.

7 Maig.- S'han casat a Calonge Ana Maria Orell de Ses Puntetes i José Benito Avalu de Cala d'Or.

9 Maig.- A les cinc i mitja hi ha ball de salers a La Plaça de Calonge. Els rotllets han estat boníssims i han tengut tanta pressa com sempre.

COSES

El vuitè del curs 75/76 de Bisbe Verger es reuní per recordar el temps escolar

Fa un parell de setmanes ens vàrem reunir a un restaurant del terme de la majoria dels que cursàrem vuitè al «COL.LEGI», com coneixíem tots el BISBE VERGER. Molts no hi sols havíem fet vuitè sinó des de quart en amunt.

Varen presidir l'acte D. Juan Monserrat i Don Miquel de Cas Concos: es podria dir que són dos professors més representatius de la nostra estada al Bisbe Verger. Ara allà, hi tenim compayes de curs que hi fan de mestres: Na Margalida del Pilar Vidal Vidal. Segur que ella és la que té els records més freds.

Aquests tipus de celebracions que ara estan de moda t'ajuden a reviure una època que mai oblidarem. Estic segur que com a mi, a molts els fou com tornar a esser nins. Jo crec que tota la vida duim un poquet la nostra infància damunt: pareixia que no havia canviat res, bé, per ventura, alguns teníem més mixelins i un poquet menys d'allò que hi ha davall del capell.

Varen esser unes hores on tots vàrem recordar les nostres batelletes, segur que na Maria Encarnació no ha oblidat la meva ficada de pota a la Colònia de Sant Pere (amb un moment us ho cont: a aquest campament vàrem jugar a l'Un dos Tres imitant a la TV, nosaltres quan només faltava la tercera pregunta anavem molt destacats i en Gori de Ses Salines que era el presentador ens va demanar classes d'abrirers fruiters i jo ben innocent vaig dir el fresser, vaja ficada de pota!, va sonar la campaneta i ja havíem perdut).

Inevitable va esser la manca d'una sèrie de persones i, des d'aquí, vull aprofitar aquestes retxes per enviar-los una abraçada de part de tots: Blai Munar, Margalida Vidal Lladó, Maria Obrador, Mari Luz del Salto, Joana Adrover Vallbona, Juana Mª Comas, Magdalena Medina. Miquela Mas, Cati Rigo, Maria Vidal Caldentey, Pep Domingo i Miquel Tous.

Per acabar hi he posat tres fotos: una actual i dues de dos bons records s'anada a la Colònia de Sant Pere i a Sant Salvador. A que no hem canviat gens?



Anada a Sant Salvador



Campament a la Colònia de Sant Pere



Tots menys jo, que feia la foto

Maties Adrover

Resum del Programa de Festes Patronals de s'Horta

15 de maig, dia de Sant Isidre, a les 10 del matí es celebra una missa en honor al patró, presidida per Mn. Guillem Feliu.

El vespre a les 7'30, al saló parroquial, festa de la Tercera Edat, tot el poble hi queda convidat. Bunyolada i ball de bot amb l'actuació del grup Llunera.

16 de maig, a les 10'30, primera prova ciclista de s'Horta, en circuit urbà, als carrers Convent i Cala Marçal. Animarà la cursa els tambors de Rafel Simonet. A les 11'30, cursa ciclista per a locals de totes les categories, femenines i masculines amb obsequi per tots els participants. També hi haurà una cursa especial per nins i nines menors de 7 anys. A la 13 h. concurs de plats dolços, els quals es consumiran després de la paella. A la 1'30, aperitiu amb coca amb verdura, i a les 14'30, degustació de la tradicional paella. Es poden comprar els tiquets als llocs públics del poble fins dia 14 de maig. S'ha de portar, plat, tassó i cobert. A les 15,30, concurs de fotografia organitzat per Fotos Jaume Montserrat. A les 16'45, partit de futbol de 2ª regional entre s'Horta i Cas Concos, i a les 18,30 partit de futbol entre fadrines i casades.

22 de maig, a les 22 h. al saló parroquial, es farà l'obra de teatre «Amor en blanc i negre», original de Julio Matias, interpretada pel grup Sant Bonaventura de Llucmajor.

23 de maig a les 10'30 h. hi haurà la tercera marxa cicloturística, anada a Cala Ferrera. i a les 12 escalada al campanar de Sant Isidre. A les 14'30 Partit Benjamí entre s'Horta i la Selecció Balear del Consell Insular de Mallorca. Més tard al mateix camp de futbol, tindrà lloc una demostració de globus aerostàtics, hi podrà pujar gratuïtament qui ho desitgi. A les 21'30 h. Ball de pagès per alumnes del col·legi Reina Sofia, ensenyats per Antònia Aina Ripoll.

29 de maig, a les 5'30 partit de futbol-lliga cadets entre s'Horta i Sallista. A les 20'30 inauguració de l'exposició de treballs d'educació artística i plàstica dels alumnes del col·legi. A les 21'30 h. a la rectoria Vella, es farà l'exposició de pintura a càrrec dels alumnes del taller escola de n'Andreu Maimó i fotos del concurs de fotografia. A les 22'30 h. Ball de saló amb l'orquestra Casablanca i recital de Tomeu Penya amb el grup Géminis.

30 de maig, a les 9 del matí cercavila amb les xeremies de Sencelles i inauguració de la fira. A les 9'45 inauguració de la carretera s'Horta-Cala Ferrera. A les 10'30 Missa predicada per Mn. Antoni Mercant i Morey. Després de l'ofici, inauguració de les sacristies, exposició d'Art Sacra i de l'orgue subvencionat pel Consell Insular de Mallorca.

13 de juny a les 20'30 h. exhibició de gimnàstica rítmica a càrrec dels alumnes del col·legi Reina Sofia.

Certamen de poesia «Bernat Vidal i Tomàs» i Concurs de narrativa «Vila de Santanyí» 1993

A Santanyí, dia 13 d'abril es reuní el jurat del VII Certamen de Narrativa Vila de Santanyí, format per: Maria del Pilar Martínez, Jaume Vallbona i Apol·lònia Martínez.

Una vegada hagueren del·liberat i exposats els diferents punts de vista es va decidir premiar les obres següents.

-Cicle Inicial: 1r. premi per l'obra «brodar» de na Catalina Maria Vaquer Amengual.

Finalistes: «Els picapedrers» de na Clara Romero Martínez, «Sa Flor» de na Catalina Maria Cardell Adrover.

-Cicle Mitjà: 1r premi per l'obra «Sa vida de sa meva padrina a n'és Pujol» d'en Francesc Adrover Adrover.

Finalistes: «El llagost de la Porta Murada» d'en Miquel Vidal Bauçà. «Al mig de la plaça» de n'Antònia Bonet Burguera.

-Cicle superior: 1r. premi al treball «L'estel de l'Esperança» de Joana Maria Adrover Moyano.

Finalistes: «Una bona lliçó» de na Llúcia Adrover Grimalt. «Cas Senyor Vell» d'Antoni Vallbona i Catalina Vallbona.

El jurat i l'organització volen manifestar des d'aquí, que pel seu gust, els hagués agradat premiar totes les obres presentades, ja que valoren l'interès i l'esforç de tots els participants. Així mateix, volem agrair a tots els mestres de les escoles la seva valuosa col·laboració.

També a Santanyí, dia 17 d'abril es reuniren: Gregori Mir Mayor, Miquel Pons Bonet i Jaume Pomar Llambias formant el jurat del Certamen de poesia «Bernat Vidal i Tomàs», en la seva vuitena edició.

Es presentaren al concurs un total de 42 obres de les quals, en una primera selecció, en foren elegides 16.

De la darrera selecció en sortiren els finalistes:

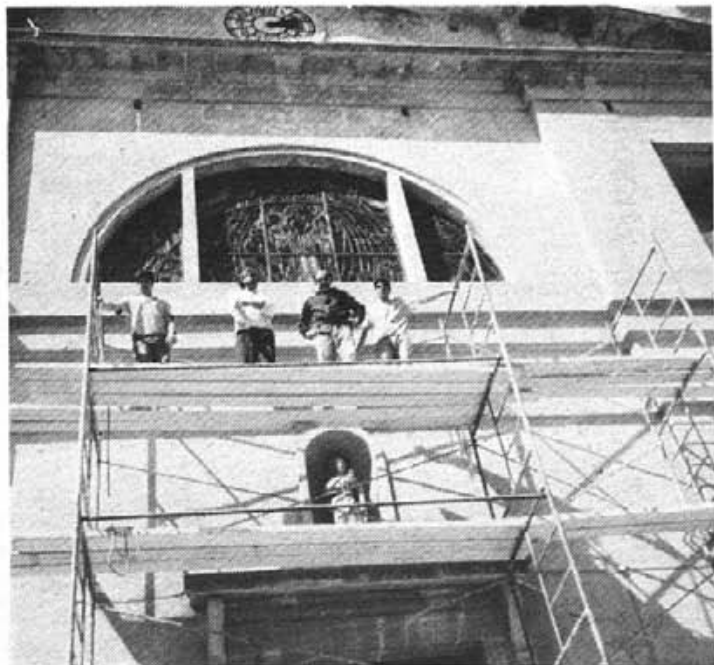
-«Llibre del poema nu» de Josep Planaspachs.

-«El Barranc i els còdols» d'Antoni Prats.

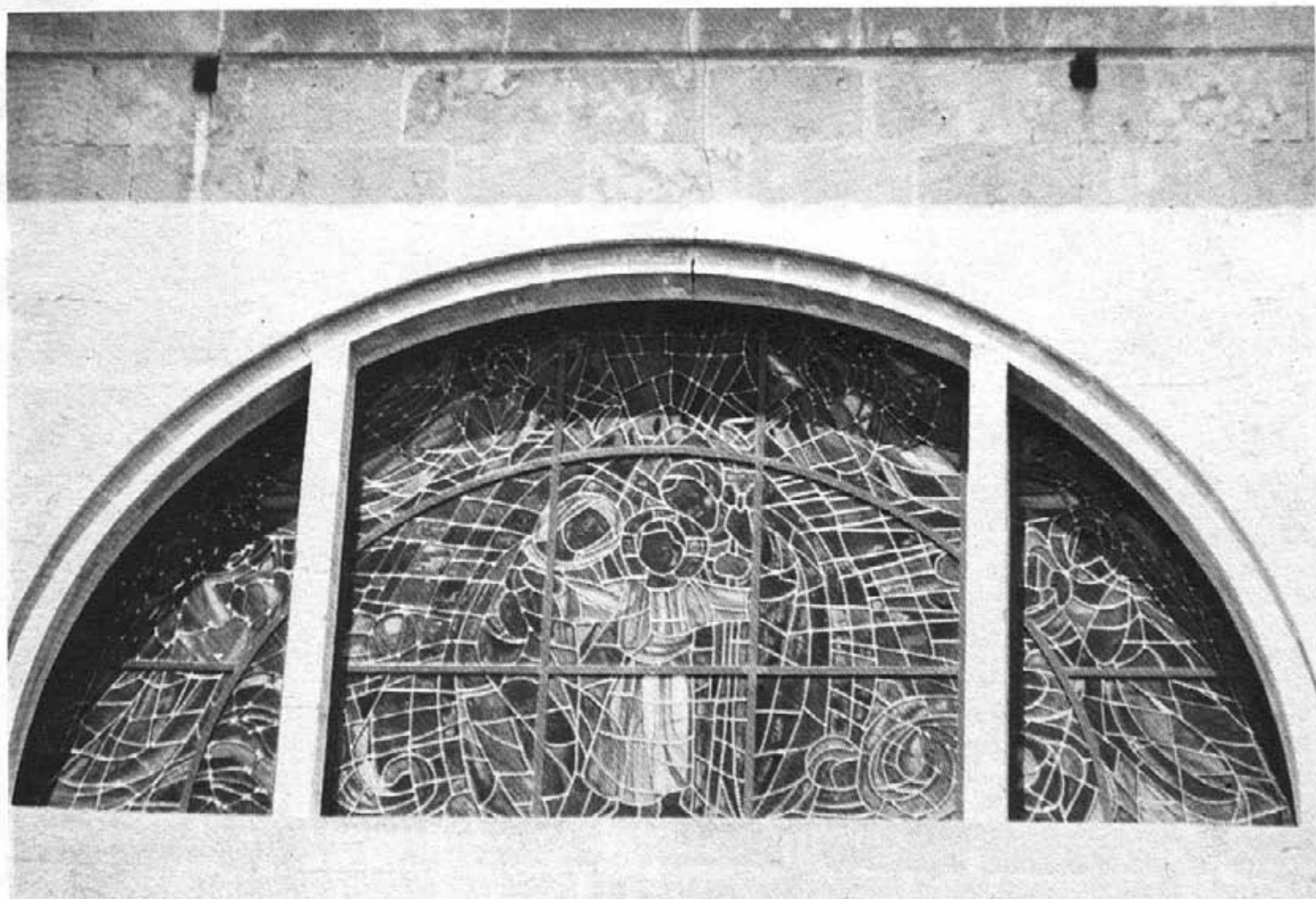
-«Bicefàlia» de Sebastiana Alzamora i Pere Jener.

El guanyador del premi «Bernat Vidal i Tomàs» de 1993 ha estat Josep Planaspachs de Barcelona que veurà aviat publicat el seu recull de poemes.

La nostra enhorabona a tots els guanyadors!



Dia 10 d'Abril de 1993, a la Vigília Pasqual se va il.luminar a s'Alqueria Blanca un finestral de la façana de l'Església damunt l'entrada principal, aquest finestral s'havia instal.lat la setmana anterior. Aquesta obra ha estat costejada pel poble de s'Alqueria Blanca.



S'Horta a Sant Salvador



El passat dia 28 de març, el poble de s'Horta va fer una pujada a Sant Salvador. Tothom que ho va voler, va pujar a peu i pels que no ho podien fer, hi hagué un autocar que els va dur fins a l'entrada del monestir. A les dotze del migdia, mossèn Guillem Feliu va celebrar una missa. Mossèn Feliu fou el principal organitzador de la festa. Més tard, tothom va baixar a dinar uns de torrada, altres de coca, panades, entrepans... Al capvespre, altre cop per avall, a peu, en cotxe o en autocar. Fins l'any que ve!



Dies i Gloses

Caló d'en Boira. Santanyí

«Dels nostres litorals»

«Bellíssim Caló d'en Boira
ple de pau i serenor
si pogués tenir a casa
ton pefum i ton color.
Tes aigües tan cristal·lines
quan estan en el seu cau,
al fons, la flora i fauna
semblen mantells brodats
amb bells colors variats.
en mig de les dues fosques
si hi resta un poc de llum
les cases i les barques
veurem reflectides
dins la mar, en el profund.
Les nits de lluna plena
el Caló sembla ser d'or
qui el mira s'emballa
que és de bell! I que és de bò!
quan el matí et despertes
i sents un dolç glop-glop-glop
pareix que les aigües diuen:
Hala! venim a deixondir-vos. Aixecar-vos».

Apol·lònia Perelló Bonet



Recordant en Toni Adrover Vallbona

«El 28 de febrer
quan sa gent es despertava
sa fatal notícia trobava
de que un accident acabava
en sa vida d'en Toni Adrover.

Tot Calonge estava trist
desesperat, impotent
per aquell fatal accident
a més de mortal, imprevist
desfigurat no l'han vist
va ser massa violent.

Mos diran dalt de sa trona
que digué ser el destí
és massa mal d'engolí
vos ho dic així com sona

sé que era una persona bona
no mereixia tal fi.

Amistats per tot tenia
principalment pel treball
no el senties queixar mai
a gust a tots ens sentia.

El record quan ell manava
es tractoret essent nin,
es cap a penes afin
a n'es mandos no arribava,
dret i cap arbre roçava
mentres son pare segava
i això que era un Pasqualín.

Qui no el vegé per ventura
en vuit o nou anys sol a sol,
en so tractor llaurant tot sol
per dins es camp d'en Ventura.

Just va fer l'EGB
s'estudiar no li anava
quan de s'escola arribava
com una bala anava
de cap a can Taconer
per si l'havia de mester
son pare que ell hi contrava.

Tant li era es llaurar
com junyir es cavall
com anar a guardar tall
a ses ovelles en so ca.



En Toni amb els seus companys

De juvenil va estar
amb el s'Horta dos anys o tres
per sa feina i pel seu pes
voluntari el va deixar
va seguir anant a entrenar
perquè jugar o no jugar
a ell no l'importava res.

Com amic, ell era massa,
tot pels altres ho tenia
disfrutava d'alegria
en sossamics quan ell podia
anar a n'es bàsquet de sa plaça.

Tertulies en sos majors
d'animals o des caçar
sempre el veies disfrutar
amb aquella cara en colors
sempre content i ditxós
a ningú mai va defraudar.

Colaborava en sos amics
sempre a ses festes del poble
desinteresat i noble
sense malgestos ni crits.

No li anava es mirar
en lo que fos participava
ell disposat sempre estava
en tot per donar una mà

Sa rialla sempre tenia
en Toni en tot instant
pels amics era un encant
ja que en tot s'entenia
de vegades també havia
actuat de comediant.

Es dissabtes solament
era es vespre que sortia
i l'endemà llavors dormia

com fa el resto de jovent.

Per Calonge o Cala d'Or
i a s'Eixam qualche dia
molts de pics el cotxe omplia
i de bo que era mai tenia
cap preferència emperò
era al.lot de tant bon cor
que anar amb ell tothom volia.

Gent de tota sa comarca
i coneguts cnmioners
ompliren tots els carrers
si són Curiablanquers
o de s'Horta ningú hi manca
sa seva pèrdua arranca
un bocí del cor dels demés.

Més tard va fer es servici
a sa Creu Rotja voluntari

BAR NOU

CALONGE
tel. 657820



COSME JULIA

TALLER DE CHAPA Y PINTURA

C/ Castell, 11 - Tel 657882

07669 CALONGE

i sabent que era necessari
per sa vida un ofici
ja que es cap estava en crisi
va elegir sa maquinària.

Sa va treure es carnets
possibles que hi havia
sabent que d'ells menjeria
i orgullós es sentia
de lo fàcil que els havia trets.

Tot d'una llicenciat
el cercaren com una bala
per manejar una pala
que fins fa poc havia manat.

Sa feina havia afluixat
a sa seva empresa també
es llogà per camioner
ofici que el tengué
sempre dins es cap marcat
i es volant veim què es estat
per desgràcia el seu fi darrer.

Quan es jornal acabava
en s'estiu que feia sol
a son pare que era totsol
un parell d'hores li ajudava
i es dissabtes que llaurava
també molt li agradava
si sa feina no atropellava
es bàsquet i es futbol.

Alguns poc el coneixien
però no eren extranys
ses virtuts pels seus companys
de boca en boca es transmetien
impotents que no podien
pel gran amic que perdien
de tant sols vint-i-tres anys.

De gom a gom tot s'omplia
es poble pes funeral
tothom estava fatal
sols dolor es transmetia
a n'aquell trist fatal dia
que tot Mallorca es reunia
per dar-li s'adéu final.

Davant els pares desolats
els amics es desmiaven
el cor i ses forces fallaven
estaven desesperats.

Deia jo no m'ho explic
un de s'Alqueria Blanca
solament sé que me manca
des d'avui es millor amic.

Ses germanes fetes un lio
destroçades per dedins
de pena es feien bocins
pensant com dir a n'es nins
que no veurién pus es seu tio.

Paraules no puc trobar
per dar-vos el consol meu
creis-me que en sap molt de greu
i m'hauré de discupar
però tenc segur i clar
que en s'exemple que va dar
en Toniet se'n va anar
directe a les mans de Deu.

Es buit que ell va deixar
omplir-lo mai podrà ser
sabem perquè tenim fe
que en bones mans ell està.

La seva mort deixarà
dins vltros un esmorrell

està beguent sang de l'anyell
amb ell comparteix es pa
que molts d'anys poguem pregar
que per vltros del més allà
segur que està pregant ell.

En tot el dolor del cor
cosins vos he acompanyat
se lo molt que heu plorat
com si haguessin arrabassat
una part del vostre cor
arrancant la darrera flor
que en el món havien posat.

De poca cosa servia
aquella estreta de mans
en els pares i els germans
que el cor de pena s'omplia
aguantant allà en valentia
igual que sa tia Maria
pel seu nét en pau descans.

Sé que consol no trobau
i vos ho dic així com sona
era una persona bona
aposta tant el plorau
que per sempre descansi en pau
en Toni Adrover Vallbona.

En aquest petit espai
de vida que havia viscut
en Toniet havia sabut
obrir-se com un ventall
ja que va ser un mirall
d'exemple, honradès i treball
pel resto de joventut.»

Joan Grimalt





FOTOS

Jaume Moserrat

Revelats al cap d'una hora

Còpies fotogràfiques en quatre min.

Fotos Carnet

Reportatges

Foto Industrial

Servei de fotocòpies

C/ Santuari, 88 tel. 581156

Conversa amb...

Miquela Bonet

Sor Miquela Bonet, més coneguda a l'Alqueria Blanca per Na Miquela de can Simon ha tornat a pas-sat uns dies al seu poble després d'una llarga estada a Togo.

Se'n va anar cap allà l'any 1971, després d'haver passat dos anys a Barcelona i tres a Madrid de Formació per ser missionera de la Immaculada Concepció. La seva primera estada en aquest país va durar tres anys i va estar a l'hospital de Sant Joan de Déu, tornant després a Espanya per acabar els seus estudis.

Altres cop tornà cap allà i l'any 1980 va quedar tres anys a Saragossa. Al 83 va tornar a Togo de Mare Mestre per cuidar-se'n de la formació de joves africanes que volien fer vida religiosa. Al 88 tornar i al 90 partí una altra vegada cap el poble d'Afanyà, en el mateix país per ser directora d'una «llar-escola» de 60 al·lotes i joves d'entre 15 i 25 anys, fins ara.

L'hem anada a visitar i ens ha contat un poc la seva vida allà, un poble amb una cultura molt diferent a la nostra.

-A quin moment de la seva vida es va adonar que volia ser monja i missionera?

-Devia tenir 17 o 18 anys, però me va costar molt acceptar-ho. Jo veia que havia de ser monja, i missionera, però encara que m'agradassin les ordes de monges que hi havia per aquí, trobava que no era per jo. Quan vaig tenir 19 anys ho vaig dir a ca nostra i em feren esperar fins als 21. Llavors vaig partir cap a Barcelona per començar els estudis amb les Missioneres de la Immaculada Concepció. Volia ser missionera, ser monja me pareixia massa poc per jo.

-Per ser missionera han de tenir els mateixos estudis estudis que per ser monges de les altres congregacions?



-Quan jo me'n vaig anar només tenia la primària, però vaig continuar estudiant allà. Vaig fer el Batxillerat a Barcelona i vaig cursar els estudis d'infermeria a Madrid. En aquell temps no demanaven uns estudis, ara sí.

-Quina va ser la primera impressió quan vares arribar a Togo?

-Vaig pensar que era un món tan diferent que no podria adaptar-m'hi mai. Veia sa gent tant diferent que qualche pic pensava que no eren com nosaltres, si no eren persones. Per exemple veia les dones tirades pel terra que dormien devers migdia, ara ho veig normal això. Jo era molt jove quan vaig arribar allà, tenia només 26 o 27 anys. Veure la gent tan diferent a nosaltres en va fer molta d'impressió, després vaig

anar descobrint que eren iguals, que només tenien una altra cultura, una altra mentalitat i tenim molt d'aprendre d'ells. Ara veig que tenen la seva cultura i l'estimen, allò que has de fer és ajudar-los a descobrir-la i estimar-la, mai has d'anar a llevar-la.

-Teniu altres missions a més d'estar a «llar-escola»?

-Sí, anam pels pobles. Aquest darrer temps, perquè la situació política està malament, no hi anava, però tres vegades a la setmana anàvem a fer reunions bíbliques, un estudi bíblic, cercàvem un tema, un passatge dels Evangelis o de la Bíblia i el discutíem. Cada diumenge, també vaig a fer l'adoració de la paraula. Després a ca nostra a més de dedicarnos a aquests joves i al·lotes, que hi ha interns i externs, també vénen

dones a aprendre a cosir, fer punt o allò que les poguem ensenyar.

-Xerrant de les dones, quin tracte reben socialment en el país?

-La dona està molt mal tractada, només ha de fer feina al camp o a la casa. Hem creat aquesta «llar-escola» per poder ajudar a les dones. Veim que és més important allò que un hospital, perquè ja hi ha moltes infermeres preparades d'allà.

La dona està a un lloc molt inferior. Aquestes al·lotes que tenim ara no han tengut possibilitat de tenir estudis i vénen allà, estan tres anys i els donam una formació humana, espiritual i cultural i surten amb un diploma. Són al·lotes que necessiten ajuda. Nosaltres rebem ajuda d'Espanya, tant de les monges, com de «Manos Unidas», però n'hi ha qualcunes ni que menjar, a ca seva fan el que poden, però els hem d'ajudar.

-Teniu capellans o missioners que us ajudin?

-Hi ha Pares Companians. També, a part de nosaltres, hi ha un hospital de Sant Joanm de Déu. Dón dos capellans i la parròquia té més de 100.000 persones, encara que només el 5 % són cristians. Ells són animistes.

-És molt gran la vostra comunitat de missioners?

-Nosaltres allà som cinc. Una de Togolessa, una de Guinea Ecuatorial i tres d'Espanya. Dues negres i tres blanques. Però també n'hi ha més de mallorquins, de Vilafranca, de Montuiri, de Porreres i de Ciutat.

-Hi ha moltes al·lotes d'allà que s'interessin per ser monges?

-Sempre en tenim. No hi ha un



grup molt gros, però sempre n'hi ha. Van a fer el noviciat i el postulantat a Nova Guinea. Ara ja en tenim tres en nosaltres que ja són monges, una altra que aviat ho serà i tres o quatre postulantes.

-Vos accepta bé la gent de Togo?

-Molt bé. Sempre ens han vist molt bé.

-Rebeu qualche ajuda del seu govern?

-No ens ajuden gens, ni una mica. Ara hem posat l'electricitat, perquè no en teniem, i ens han ajudat a posar tres pals que necessitàvem de la carretera a la casa a on estam nosaltres. Ens deixen lliures i ens fan suport per actuar, això sí, però no ens ajuden en la parte econòmica.

-Quina situació econòmica té la gent del país?

-Es gent pobre, són tots agricul-

tors. Si he de dir la situació que vivim ara, fa cinc mesos que estam en vaga general il·limitada. La gent que cobra jornals fa cinc mesos que no ha cobrat. Tota la gent que vivia a la capital ha vingut cap als pobles, l'únic que hi ha és el camp i enguany no ha plogut gens. Ha canviat el clima, abans plovia més. Ara tocava ploure molt i sense l'aigua el blat de moro, que allà es sembra molt, el veies groc i petit, que sofria.

-Quins són els motius d'aquesta vaga?

-Estam en període de transició política, volen democràcia i el president és un dictador que fa tot el possible perquè vagi malament. Al novembre, la primera cosa que demaven era la neutralitat de les forces armades, que no estassin adictes a

Pintures

D'or

Calonge



**FERRERIA
ADROVER-ROIG, C. B.**

Carretera Porto Colom, s/n.
Teléfon 837296

07669-S'HORTA (Felanitx)



un partit. També demanaven que les fronteres estassin obertes les 24 hores del dia i més coses. No els n'han concedit cap ni una i continuen així.

-Quina llengua es parla allà, és difícil aprendre-la?

-Allà es parla el francès. No en va costar gaire aprendre-la, llavors hi ha l'idioma local, l'Ewe, aquesta va

ser més difícil, però ja l'entenc quasi tot, parlar menys, però l'entenc.

-Quina classe de cultius es fan allà?

-El bollat de moro és l'aliment bàsic, llavors es cull també una cosa que a Guinea Ecuatorial es diu iuca i nosaltres li feim maniac i unes mongetes molt petites típiques d'allà. És el que es menja i és allò que hi ha. Tot és a base de salses i verdures. El

peix és menja fumat o sec al sol. A uns trenta km. del nostre poble hi ha molta de pesca. Salses de carn només en menges a les festes.

-Els horaris de feina d'allà es poden comparar als d'aquí?

-A fer feina al camp hi van molt dematí, el sol surt a les cinc i mitja tot l'any, i tornen devers les dues i mitja de l'horabixa. Quan hi ha feina forta com sembrar o collir, sen van i estan de sol a sol.

-Com es Lome, la capital de Togo?

-Lome està a 85 km. d'Afanyà. Hi ha una part africana i una altra de més moderna que és com per aquí, si pot trobar de tot. Ara, però hi ha problemes per mor d'aquesta vaga i moltes botigues han hagut de tancar.

-Per acabar, què és allò que anyores més quan ets allà?

-La meua família. A les altres monges també, però elles tenen la seva família i ja no hi pensen tant. A mon pare i a ma mare anyormés que a ningú. Quan arrib a Afanyà, després d'una estada aquí, me costa acostumar-me altre cop almenjar, però al cap d'un parell de dies ja està. El clima també influeix molt. Aquí em sent molt més lleugera, es pot fer més feina que allà. El dematí és molt llarg i el cap vespre molt curt, però el trobes llarg perquè comença molt prest, són dotze hores de sol i dotze de nit. Allà tenim clima tropical, tot l'any és estiu i anyor els canvis de la calor al fred. El sol surt a les cinc i mitja i fins a les sis de l'horabaixa és de dia. No es canvia l'hora, anam sempre amb el sol.

M. Adrover

**LAMPISTERIA * CALEFACCIÓ
ENERGIA SOLAR * PISCINES**

JOSE ALOU JULIA

C/ J. Prohens, 24
Telèfon: 65 94 65

07669 S'HORTA
Fax: 83 71 94

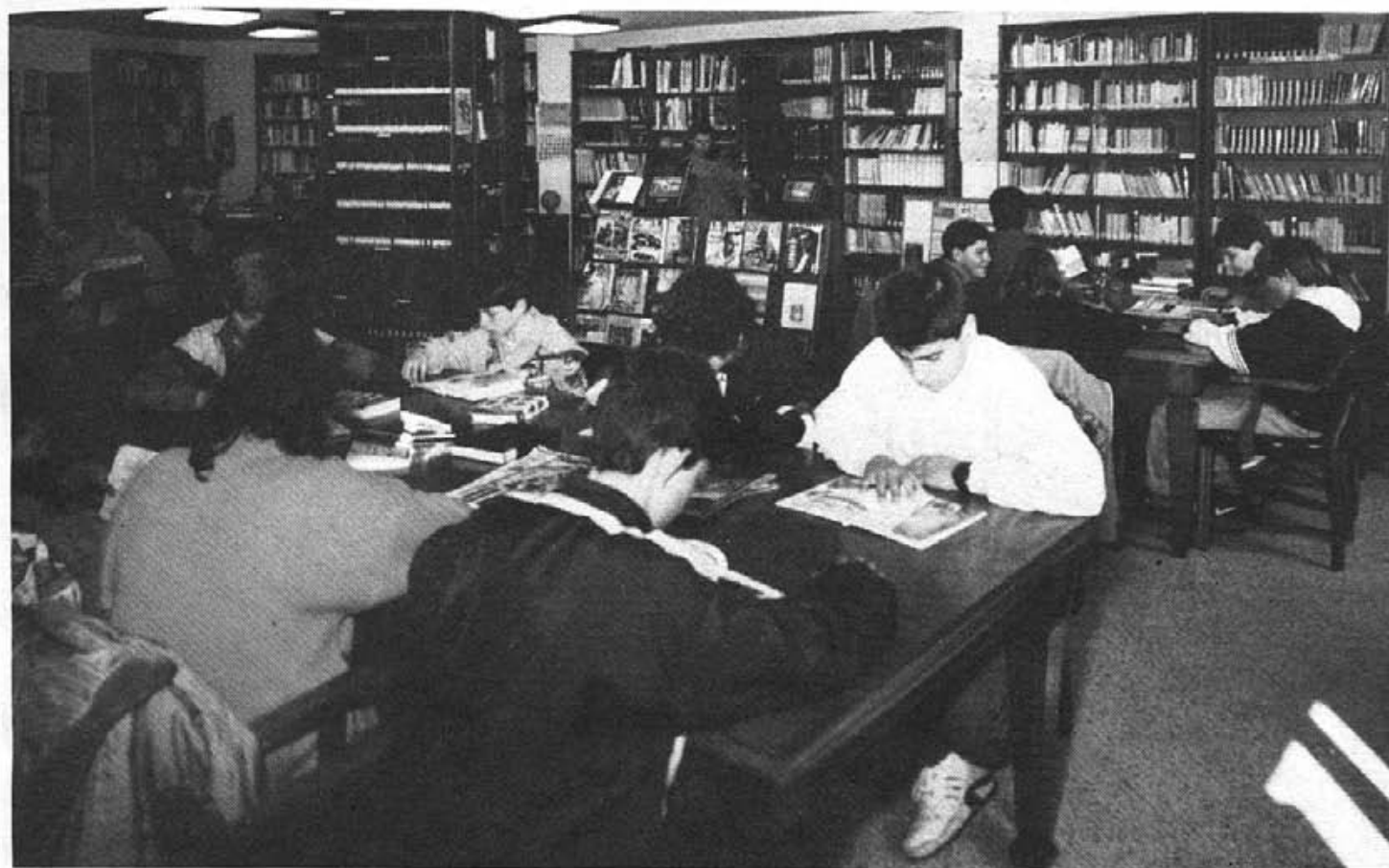
**SUPERMERCAT
|
FERRETERIA**

Can Binimelis

C/ Cala Llonga, nº 3

Tel: 657717 Calonge

La Unesco y la biblioteca pública



CONSELL INSULAR DE MALLORCA

Llum Adrover

L'organització de les Nacions unides per a l'educació, la ciència i la cultura fou fundada per servir a la pau i el progrés espiritual, actuant damunt l'esperit dels homes i de les dones.

El present manifest proclama, la confiança que posa la Unesco en la biblioteca pública com a força viva al servei de l'ensenyament, la cultura i l'informació i com instrument indispensable per fomentar la pau i la comprensió internacional.

La biblioteca pública és una mostra de la fe de la democràcia en l'educació de tots, com un procés continu al llarg de la vida, així com en l'aptitud de tot el món per conèixer les conquestes de la humanitat en el camp del

saber i de la cultura. Es el principal medi, de donar a tot el món lliure accés a la suma dels coneixements i de les idees de l'home i a les creacions de la seva imaginació.

La seva missió consisteix en renovar l'esperit de l'home proporcionant-li llibres per la seva distracció i esplai, ajudar a l'estudiant i donar a conèixer la darrera informació tècnica, científica o sociològica.

La biblioteca pública ha d'estar fundada en virtut de textos legals, precisos, concebuts de manera que tots els habitants d'un país puguin gaudir dels seus serveis. És indispensable que les biblioteques cooperin entre elles per a que la totalitat dels recursos nacionals puguin ésser utilitzats plenament i estiguin al servei de tothom.

Ha d'estar totalment financada per diners públics i no ha d'exigir als usuaris cap pagament pels seus serveis.

Per assolir completament els seus objectius (la biblioteca pública) les seves portes han d'estar obertes als qui l'utilitzen lliurement i amb igualtat de condicions per tots els membres de la comunitat, sense distinció de races, color, nacionalitat, edat, sexe, religió, llengua, situació social i nivell d'instrucció.

Manifest de la Unesco sobre la biblioteca pública.
Biblioteca profesional de ANABA Asociación nacional de
bibliotecarios archiveros i arqueólogos.
Versió espanyola d'Hipólito Escolar i L. García.

Els municipis de Calonge

L'any 1981 es va celebrar l'onzè centenari del primer esment escrit del nom CALONGE, (COLONICA en llatí), en tal motiu es varen reunir els batles del tres Calonges que hi ha als països catalans, a Calonge de l'Empordà, per fer un acte d'agermanament, (veure DIES I COSES n° 9).

Hem volgut conèixer un poc més d'un aquests Calonges, amb el que compartim a més de la llengua i la cultura, el nom. Per això ens posàrem en contacte amb l'Ajuntament de Calonge de Girona, i la Regidoria de Cultura ens envià la següent informació.



AJUNTAMENT DE CALONGE
REGIDORIA DE CULTURA

-El municipi de Calonge, pertanyent a la comarca del Baix Empordà, es troba situat entre Palamós i Platja d'Aro, en ple cor de la Costa Brava. És format per dos nuclis principals de població, la zona interior i la zona marítima de Sant Antoni.

El primer d'aquests nuclis està edificat sobre un puig, amb un castell medieval com a centre des d'on han derivat les diferents barriades perifèriques. El segon ocupa les tres quartes parts de la badia del seu nom (Sant Antoni) i té els orígens al segle XVIII, quan era format per les cases de pescadors i pagesos de la plana.

-L'extensió superficial és de 33'55 km², siguent el quart de la comarca.

-Aproximadament tres quartes parts del terme municipal són formades per muntanya, ocupada per boscos, poques terres de conreu i algunes urbanitzacions.

Les seves serres pertanyen al nucli orogràfic més important del Baix Empordà: les Gavarres.

-El litoral, que té uns set quilòmetres de llargada, forma dues parts ben definides, la llisa i la trencada.

La part típicament trencada consta de nombroses cales, roques i penya segats.

La part llisa forma una corba sense accidents notables que pren el nom de badia de Sant Antoni. Les platges són de poca profunditat, amb sorra fina.



POBLACIÓ

-La població del municipi és aproximadament 5.000 persones.

-Els habitants de Calonge, s'anomenen calongins i popularment són també coneguts amb el sobrenom de «Sa Bardissa». Els de Sant Antoni també en tenen un, «maganyeus».

Degut a la important immigració a partir de 1955, el poble presenta dues varietats destacables, l'elemen

autòcton, compost per catalans i l'element foraster, integrat per gent andalusa majorment, castellana i nòrdica (belgues, suïssos, francesos).

CLIMA I PAISATGE

-Calonge gaudeix d'un clima típicament mediterrani. A l'hivern refresca la temperatura la tramuntana, vent fred i fort provinent del Pirineu. És una zona seca. Les pluges es

donen sobretot a la tardor i a la primavera.

ECONOMIA, COMERÇ I CULTURA

-Economia: l'agricultura ocupa un lloc important a Calonge, amb una producció molt variada (secà, regadiu, productes subtropicals i molt important la de vi). L'explotació forestal se centra principalment en la talla de suros, pins i alzines. Pel que fa a la indústria, cal esmentar la del suro, que a primers ede segle fou d'una importància primordial. Ara només resta una fàbrica, situada a Sant Antoni que elabora tota mena de manufactures, principalment taps. La indústria turística és la més important (abunda sobretot un tipus de turisme familiar, de segona residència). Escampats arreu del terme municipal hi ha gran nombre d'hotels, pensions, restaurants, fondes, càmpings (4 de molt importants amb 10.000 places), xalets i apartaments i tot tipus de serveis (es troben concentrats sobretot a Sant Antoni).

-El comerç és un dels sectors de població amb més dinamisme. La oferta comercial és molt nombrosa i variada, doncs s'adequa a les necessitats actuals del turisme. Setmanalment, els dimecres a Sant Antoni i els dijous a Calonge, es realitza un mercat ambulant en el qual els compradors hi poden trobar productes de tot tipus: des de fruita i verdura fins a peces de roba o souvenirs...

-La oferta gastronòmica dels municipis és molt extensa i variada. Des



de la cuina típica de Catalunya i especialitats marineres de la zona fins a cuina internacional. Un dels aspectes més destacables és l'elaboració artesanal de vi per part dels viticultors del municipi, que han fet que el vi de Calonge sigui reconegut i apreciat a tota la zona.

-L'activitat cultural és força rica, sobretot als mesos d'estiu.

Cal destacar els Festivals de Música que se celebren durant els mesos de juliol i agost al pati d'armes del castell medieval que té unes òptimes condicions acústiques. Recentment se n'ha celebrat el 25è aniversari.

El municipi compta amb tres fes-

tes majors: dues a Calonge, la d'estiu (el segon dissabte de juliol) i la d'hivern (el dia 11 de novembre, Sant Martí) i una a Sant Antoni que se celebra el dia 1 de setembre.

Durant tot l'any també es munten a les Sales del Castell Medieval nombroses exposicions de pintura, fotografia i sobre temes populars i representatius del municipi.

-En quan al paisatge predominen els pins, sobretot els anomenats «pins bords» que quasi toquen les aigües del mar i viuen arrapats en mig de les roques de les platges i cales. També abunden a la part de muntan-

MOTO SPRINT *Calu D'Or*

**LLOGER I VENDA
DE MOTOCICLETES**

YAMAHA

HONDA
SUZUKI



INFORMACIÓ TEL 65 90.07

C/ CALA LLONGA 17-R (Davant Hípic)
07669 CALA D'OR

ELECTRO

ViBa c.b.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
ANTENES TV. - FONTANERIA

JAUME VIDAL - JAUME BALLESTER

Carrer Gómez Ulla, 2
Tel. 653995
07650 SANTANYI

Plaça Sant Josep, 10
Tel. 163188
07691 ALQUERIA BLANCA

ya les sureres i les alzines. A la plana destaquen les oliveres, els ametllers, els garrofers i tota mena d'arbres fruiters, que ofereixen durant l'any un colorit diferent en les fases de floració, brotada i despullament. També la vinya ocupa grans extensions de la plana.

HISTÒRIA

-Es probable que ja hi hagués habitants durant el paleolític però són suposicions sense veritable fonament arqueològic. El primer nucli habitat sedentari cal situar-lo cronològicament entre els 3.000 i 1.800 anys aa.C. S'han trobat nombroses restes prehistòriques (puntes de sílex, destrals de pedra, dolmens i nombroses coves i menhirs). Calonge presenta unes 50 localitzacions prehistòriques, distribuïdes irregularment per les seves muntanyes.

S'ha descobert també un poblat ibèric i nombrosos assentaments de l'època romana.

Calonge apareix nomenada per primer cop l'any 881, sota el nom de «Colónico». Al segle XIII va començar l'època esplendorosa del Calonge medieval, i es construeixen nombroses edificacions, així com les parts més notables del castell. La vida se centrava en l'agricultura malgrat la proximitat amb el mar, donat que els pirates tenien la gent atemorida i la costa estava quasi bé despoblada. Per aquest fet, a partir del segle XV es construeixen torres de vigilància, de les quals una (Torre Valentina) ha subsistit fins als nostres dies.

Al segle XVIII es va introduir la indústria del suro, que va canviar radicalment la dinàmica de la vila. S'extingí el perill de les incursions pirates i es formà un barri al litoral: Sant Antoni.

A la segona meitat del segle XIX la indústria surera entrà en crisi degut a l'escassa mecanització. Amb el tancament de mercats de després de la primera guerra mundial la crisi s'agreujà i la indústria pràcticament va desaparèixer.



Durant la guerra civil espanyola, el barri de Sant Antoni va aconseguir la independència de Calonge, i passà a anomenar-se Llevant de Mar. Passada la guerra, Sant Antoni tornà a annexionar-se a Calonge. A l'actualitat Sant Antoni ha tramitat un expedient de segregació per tornar a la independència passada. A partir de la dècada dels cinquanta, amb el boom turístic i l'especulació del sòl, es va construir més de trenta urbanitzacions a tot el municipi, tan a la muntanya com prop de la platja i les calcs.

CALONGE DE SEGARRA

A la Setmana Santa era de viatge a Catalunya. Tenia constància de que dins aquesta regió hi ha un poble anomenat Calonge, dins la província de Girona. Anant en direcció de Manresa a Lleida, després d'haver passat Calaf, encara dins la província de Barcelona, pegant una ullada al mapa, vaig veure que es trobàvem a pocs kms. d'un altre poble també anomenat Calonge, el qual no vaig dubtar en visitar. Els indicadors no

estan molt clars per trobar-ho, i quan vaig preguntar com arribar-hi, la gent m'enviava cap a l'ermita de Calonge, que se veu que és més coneguda que el mateix nucli de població, situat damunt un turó, el qual només té tres o quatre cases agrupades, l'església, l'Ajuntament i un petit cementiri. Els habitants, que no arriben als 200, viuen de manera molt dispersa, dedicant-se a l'agricultura, principalment al cultiu de cereals. Vaig poder veure també una fàbrica de material de construcció, que aprofita la terra vermella que hi ha a l'indret.

Aquest poble, que també és municipi, té per nom complet Calonge de la Segarra, i curiosament pertany a la comarca de l'Anoia i no a la de La Segarra.

Continuant el viatge, uns dies més tard, baixant de Figueres cap a Barcelona, vaig passar també per Calonge de les Gavarres, poble més conegut que l'anterior, situat dins la província de Girona.

Jaume Rigo



Estrella mostrejada

Perico Pomar, entre la música i el periodisme

Miquel Pons

Ja se sap que és necessari que una persona mori per poder parlar d'ella. És com un deure que es paga amb la mort i que es fa inevitable.

Avui em plau retre el meu personal homenatge a l'amic que fou i és, en Perico Pomar i Forteza, que encara no encetada la primavera del 93, quan la terra era clivellada de set i els arbres i les plantes, fent un esforç d'entranya, apuntaven el verd tendríssim de les fulles novelles, deixà la vida de viure i viure-la intensa-



ment.

El silenci, els silencis, a l'entorn de'n Perico, en vida amb ganes de viure, ens feien pensar que el desen-

llaç seria irrevocable. I la notícia fou com el repicar, inesperat-esperat, del despertador a l'alba. En Perico era mort! Tot un seguit de vivències s'a-



JAUME I, 20 S'ALQUERIA BLANCA

**Dóna exemple
posa't al dia a**



**LLIBRERIA
MIGJOR**

C. Santanyí, 2
Tel. 65 80 20

07660 CALA D'OR (MALLORCA)

cabussaren per fer patent que hi havia massa coses perquè l'amic morís en mi. Era una grabera d'anys d'amistat sana que s'havia congriada en aquell racó de la Plaça Major, 29, amb l'antic surtidor de benzina, que tant agrada a Manolo Mompó, el pintor, el portal rodó de Can'n Perico, amb la data de 1849, la cambreta del piano, les pintures, els retrats, la camilla, el tio Perico, la tia Cecília, el cafè de sa Cova amb les taules de marbre, els acudits, l'espontaneïtat, la rialla fresca, la darrera novetat del poble, la gràcia, el crit de **xampany** i dones. En resum l'autenticitat de la «Peña del humor», originària de tantes bulles sordes, de tantes converses inconcluses, de tanta brometa, de tants de «dibuixos». Quantes mitges converses a l'ombra allargada i magra de l'aparell de benzina mentre un dipòsit es buidava i l'altre s'omplia als acords de la marxa sonora que anava de dreta a esquerra.

Són múltiples els caires, com del piliedre, que componen la figura de Perico Pomar, un «santanyiner d'enciclopèdia» i tot embolcallat pel mantell de la bona amistat.

En aquest moment quan els pins ofrenen un verd net i la terra després olor de terra mullada per les pluges tan beneficioses d'abril, em decantaré sols per dos caires, dos espais personalíssims d'en Perico, la música i el periodisme.

La música va néixer amb ell, perquè la música no es fa i precisa d'un gran sentit musical, segons la seva

creença. De música parlarem un dia llunyà de 1966 i és testimoni el «Diario de Mallorca». En Perico era molt petit quan s'inicià en l'estudi de la música i va rebre lliçons de mestre Andreu Orell i de piano amb Sebastiana Mir. Simpàtica la figura menuda d'en Perico anant amb bicicleta a Felanitx per aprendre a tocar l'orgue amb mossèn Bernat Julià, de Ca'n Estapoll. Era tan petit i ja tocava públicament el piano amb la «Costa Azul», orquestra de Santanyí, que, una vegada a Campos, no el deixaren entrar en el recinte del ball perquè estava vedat als menors fins que es demostrà que era el pianista del conjunt.

Des de sempre va sentir una gran admiració pels «Beatles», extraordinaris intèrprets, «Los Brincos» i sens dubte per «Los Javaloyas». «Los cinco del Este» gravaren un disc i en Perico hi col·laborà amb la part musical de **Debes pensar...** La lletra era de B. Llaneres —Bernat Vidal i Tomás— però no constava així perquè no pertanyia a la «Sociedad de Autores». Hi va haver un intent de posar música a alguns poemes de Blai Bonet, però la idea no madurà. Llàstima! Se'n parlà al menys.

Una realitat de 1966 fou anar a Barcelona per assessorar la gravació d'un disc amb els «Blues Start», de Manacor, per a la «Voz de su amo», amb cançons com «Cartagenera», «Amor en Cala Figuera», de Francesc Ramis i d'en Perico, «Fina», lletra i música d'en Perico. Jo li preguntava si Chopin li inspirava alguna variant i la resposta fou que de Chopin li inte-

ressava tot. Dins l'interior d'en Perico segur que el relacionava, dins el seu interior, amb Valldemossa i la cartoxia, en el dia de sant Miquel, de 1966, s'unia matrimonialment amb Fina Bosch.

També és l'autor de «Playa de Palma», gravada per «Los Javaloyas». Fou durant una dècada l'organista de la parròquia de Santanyí, en temps de l'econom Joan Vidal. D'aquell temps data una «Ave Maria», que roman inèdita. Si l'orgue de Jordi Bosch pogués parlar i tengués fixada la memòria ens diria quantes darreres novetats musicals modernes, **non sanctas**, foren intepretades per en Perico, entre el «Credo» i el «Sanctus». Les beates alçurades i escandalitzades l'acusaven al rector que el renyava. En Perico fou el cronista de tots els esdeveniments relacionats amb la malaurada reparació de l'orgue de Santanyí el 1957, any de la benedicció de les reformes pel bisbe Jesus Enciso. Un acte memorable fou el concert de jaume Mas Porcel, soterrat a Alecant fa uns mesos, i la conferència de Bernat Vidal, en el Teatre Principal, de la vila, el 18 d'abril de 1956.

Les primeres noccs després de la benedicció de l'orgue reformat foren les de na Francisca i jo. Doncs bè, hi havia l'acord que es tocava l'orgue de franc als primers nuvis que hi haguessin col·laborat. En Perico tocà la «Marxa nupcial» de Mendelson. Composicions de Bach i Chopin, però també «Mi casita de papel», una novetat de darrera hora, resonaren dins el roser, lloc de la nostra cerimònia, davant l'embadaliment dels

**BOTIGA
CA'N POLLA**



tel. 657045 Calonge

**BAR - RESTAURANTE
CA'N MARTINA**

MIGUEL RIGO
ESPECIALIDAD EN PAELLAS
PESCADO Y MARISCOS FRESCOS

Passeig des Port, 56
Teléfonos 657517 - Privado 643013

07691 - PORTO PETRO
(Mallorca)

convidats. En Perico era així, vibrava per la música i feia vibrar la música. Encara hi ha d'haver més notes i bels anecdotaris vinculats amb ell.

L'altre caire, el periodisme i periodisme de poble, de carrer, mitjançant cròniques i entrevistes, té les arrels en «La Almudaina», on envià la primera crònica d'un partit de futbol. Deprés seguí a «Correo de Mallorca». Durant algun temps fou corresponent, a la vegada, de «Diario de Mallorca», «Balears», «Última Hora» i «El Día». Ha col·laborat a «Mallorca Deportiva», «Cort», «Felanitx», «Sòller», i «Perlas y Cuevas», on, en els darrers temps tenia una secció de gastronomia. D'una manera molt espaiada enviava alguna informació a «Diario de Mallorca». On s'entregà amb cos i cordes fou al «Santanyí». Vet ací un poc la història. A una entrevista de Nicolau Brondo, a «Balears», deia en Perico que la seva gran il·lusió era fundar un periòdic, i que a més es digués «Santanyí», juntament amb l'apotecari escriptor Bernat Vidal i Tomàs. La idea era que fos una bona publicació. L'entrevista és de 1954. Per aquells anys era vicari de la parròquia de Santanyí mossèn Andreu Julià, de Felanitx, que també s'encalantí amb la petita aventura que encara triga anys a convertir-se en realitat. El 4 de gener de 1958 sortí al carrer el número 1 del «Santanyí» i en Perico dialogava amb el batle, Gabriel Adrover, tants d'anys batle i «jefe local del Movimiento», i l'economista, mossèn Joan Vidal. «Tu amigo» i «Yo» era mossèn Andreu Julià, B. Llaneres i

F.S.A. era Bernat Vidal. Hi havia informació local i un repàs al que havia estat el 1957, com l'exposició de pintura d'Andreu Barceló i Miquel Pons, a s'Alqueria Blanca. Es perfilaven les seccions que serien fixes com «Porta Murada». La redacció i administració era a Ca'n Perico, Plaza Mayor, 29. S'editava a Felanitx, Impremta de Ramon Lluís i l'exemplar valia 2 pessetes. El director davant la llei era el periodista de «Diario de Mallorca», Miquel Caldentey i Salaverri. El quinzenal, hereu d'«Es Moscart» i «Nuestro Pueblo», va tenir una excel·lent acollida. En el número 3 començaren els «Brincos del Cordero» d'en Perico, una columna divertida, punyent, cossigolosa, eroticona, a vegades «en clave» i que, en paraules d'un mossèn de fora poble, més que bots d'un anyellet eren d'un cabrit ben banyat. Amb el temps parlarem d'editar un disc amb una selecció de «brincos» amb la veu del seu autor però la bona intenció no prosperà.

En el número 5 em vaig incorporar a les tasques del «Santanyí», així que d'alguna manera, i un poc d'enfora, en som cofundador. Amb alguns intervals i silencis el «Santanyí» existí fins el número 175, que corresponia al 28 de juny de 1965. Jo el recomanava a tots aquells que no el coneixien amb la seguretat que hi trobaran l'exponent de l'entrega d'en Perico i de l'apotecari Bernat, més els treballs de diverses generacions d'escriptors mallorquins, Blai Bonet, Antònia Vicens, Francesc de Borja Moll, Llorenç Villalonga, Miquel Dolç, Guillem

Colom, pare Rafel Ginard, Llorenç Moyà, Manuel Sanchis Guarner, Josep M. Llompart, Jaume Vidal, Miquel Forteza, Maria Dolores Llorente, Xim Verdager, mossèn Antoni Pons, Baltasar Porcel,... i tants d'altres molts d'ells ja a la santa glòria, com els tres que m'acompanyen al retrat, Rafel Llobera, (+ 25 d'abril de 1980), Bernat Vidal (+ 27 de març de 1971) i Perico Pomar (+ 14 de març de 1973), testimoni d'una vetlada memorable amb sopar a l'Hotel Cala Gran, de Cala d'Or, el 6 de març de 1965, motivada pel meu premi «Ciutat de Palma», 1964.

I aquí posarem punt a la meua evocació-recordança de l'amic sincer, en Perico Pomar, que de tant en tant m'enviava un retall de premsa, una fotocòpia, un programa de festa, un catàleg.... «perquè he fet dissabte» o «para tu archivo-biblioteca», sempre amb unes lletres quasi sempre en castellà, a vegades en català ben correcte encara que deia que sor Cristiana no n'hi havia mostrat, o un dibuix del seu-ara Portopetro, que un temps fou el meu-Portopetro-terral de la infantesa i adolescència. Viu i fresquívola el record de l'última vegada que ens vérem per sant Andreu quan l'emocionada presentació del meu llibre *Santanyí, imatges d'ahir*, que fou molt del seu agrat, com ho escriví a un dels seus darrers papers. Després sols parlarem per telèfon.

Perico, tu romans entre nosaltres perquè sols moren aquells que no se'ls recorda.

Cala Figuera, de Santanyí
Primavera 1993

AVON

Vols guanyar doblers al teu temps lliure?
És venda directa. Duim més de 1000 productes garantits:

- Cosmètica, Llenceria, Bisuteria i objectes de regal.

Si el que t'interessa és comprar,
crida'ns t'enviarem una distribuïdora

Tel: 74 21 74, de dilluns a divendres de 8 a 10

FUSTERIA ANTONI VADELL 1
CALONGE
657145

GERMANS VALLBONA

La nostra gent

Perico Pomar (in memóriam)

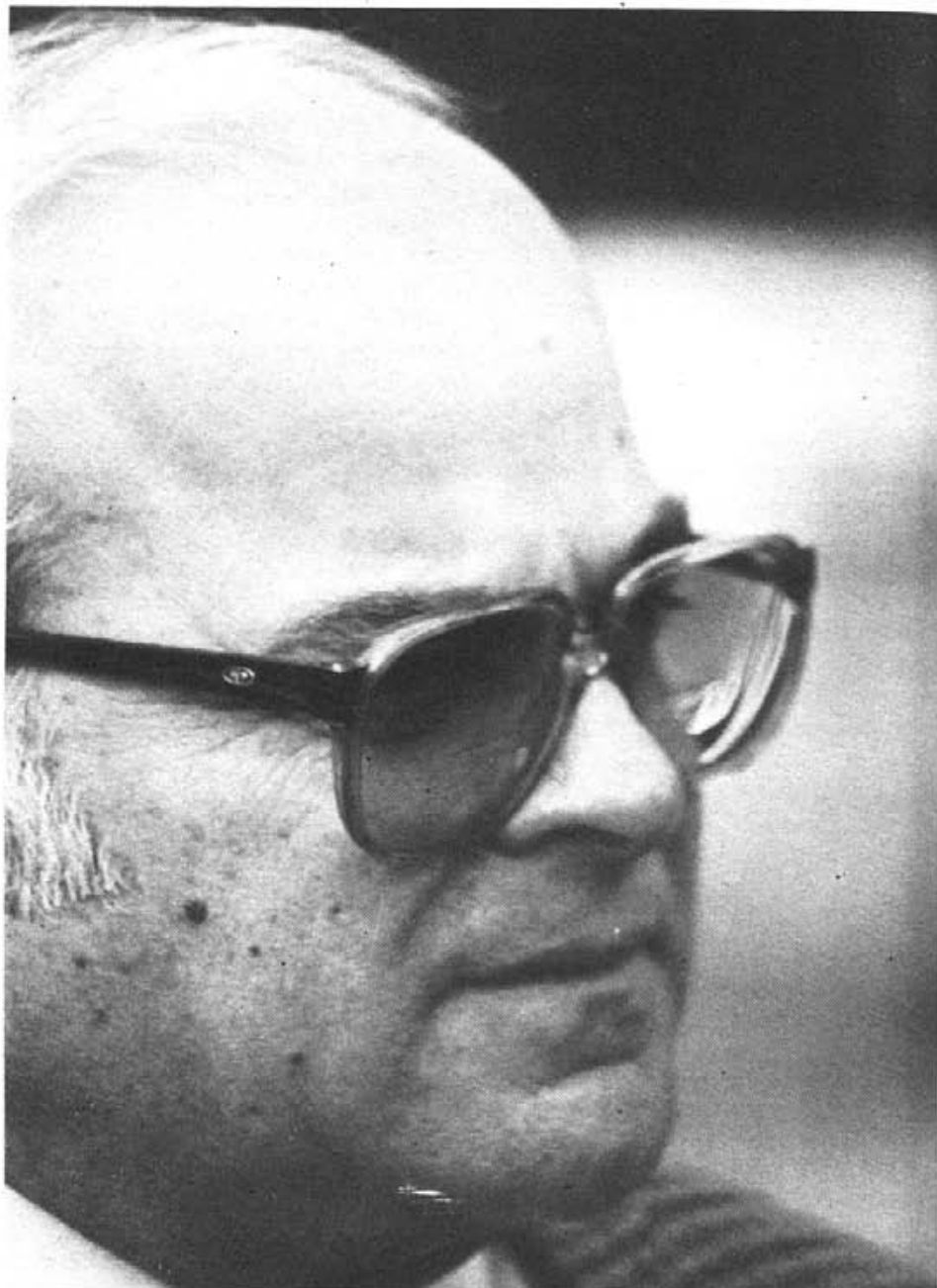
Els plans de Déu, sovint són ben mals de entendre pels homes i dones d'aquest món. És clar que Ell sap el que fa i, que amb infinita saviesa i bondat, mou totes les peces de l'Univers Infinit. Però hi ha alguns fets que no podem entendre el perquè i ens costa molt acceptar-los amb resignació, com és el cas d'alguna desgràcia, o de la mort d'un familiar d'aprop o la d'un amic.

La notícia de la mort d'en Perico Pomar succeïda el passat dia 14 de març, fou ben coneguda, tots els diaris en parlaren i també «Dies i Coses» ho va publicar com a notícia d'última hora. Nosaltres, volem recordar-lo en aquesta secció de la revista ja que per la seva simpatia i més que demostrada amistat per les coses de Calonge fan que sempre haguí estat considerat un calongí de cor i per això, és ben natural que el tractàssim com a de «La nostra Gent».

A més de les moltes i bones amistats persones que en Perico Pomar tenia a Calonge, ell apreciava de debò el poble i volia que el progrés del poble i el benestar de les gentes fos cada dia millor. Mai li vàrem sentir cap comentari en aquest sentit, però sempre hem tingut la sospita de que a l'hora de crear un sucursal de «Es Crèdit» a Calonge, les seves influències degueren tenir un pes decisiu.

El que si va comentar moltes de vegades era el fet de que estava orgullós de que a l'hora de votar a les eleccions polítiques ell i la seva família venien a Calonge. Això era abans, quan es varen instal·lar a la seva casa de «El bon repòs» de Cala d'Or i els caladorers tenien el seu col·legi electoral a Calonge.

Almanco en els darres deu o dotze



anys, no va faltar mai a les festes de Sant Miquel, sobretot a l'ofici. En una ocasió que tenien un viatge programat, varen aplaçar-lo uns dies quan se'n varen adonar de que queia precisament per Sant Miquel. Preci-

sament, en Perico i na Fina es varen casar un dia de Sant Miquel dia l'any 1991 celebraren les seves noces d'argent de matrimoni a la missa major del nostre patró, en la qual, el celebrant va fer una pregària especial



per a ells dos.

La participació a les festes de Calonge no fou solament d'assistència passiva. Com a un excel·lent gourmet que era, la seva presència, en els concursos de reposteria era imprescindible, tant pel seu valuós criteri com per la seva honradesa. A les celebracions de l'Església, també hi va prendre art com a organista. I també fou membre dels jurats dels concursos de gloses que anys enrera es varen organitzar.

Encara podríem dir moltes coses més d'en Perico i els seus lligams amb Calonge, però només voldríem afegir que ell que estava molt relacionat amb ciutat i pobles importants, i que entre les seves nombroses amistats hi havia personalitats de molt de prestigi, no tenia cap casta de objecció en fer-se amb gent senzilla com nosaltres i en prendre part de les nostres modestes celebracions i activitats. Qualsevol bona notícia que esdevingués a Calonge, ell ben aviat estava disposat a fer-la sortir a la premsa.

PETITA BIOGRAFIA

Va néixer a Santanyí, l'any 1929, Casat amb Fina Bosch, tenen dos fills: Miquel i Isabel.

Com a músic, cal destacar que va ésser organista de Santanyí, membre de les orquestres: «Costa Azul», «Sixtar», «Sis Som» i «els Valldemo-sa». Va actuar amb «Bonet de San

Pedro», «Lorenzo González» i «Juanito Coll». Com a autor, les obres més conegudes seves són: «Playa de Palma» enregistrada en disc per «Los Javaloyas»; «Debes pensar», enregistrada per «Los 5 del Este», «Fina», «Cala Figuera», «El primer beso», etc.

Fou co-fundador de la revista «Santanyí» i durant molts d'anys fa ésser el que assolia la major responsabilitat perquè la publicació sortís a la llum.

Ha col·laborat amb tots els diaris de Ciutat i també amb diverses publicacions de premsa forana, sobretot a «Perlas y Cuevas» on hi tenia una secció fixa: «Gastronomia».

Bon coneixedor de la pintura moderna i relacionat amb importants artistes d'arreu del món.

Va ésser el director de la sucursal de «Es Crèdit» a Santanyí i a Cala d'Or.

La seva mort va esdevenir el dia 14 de març de 1993.

Com hem dit abans, Perico Pomar era col·laborador habitual de «Perlas y Cuevas», doncs, aquesta publicació en el número del dia 27 Març-7 abril, en féu una àmplia ressenya amb motiu de la seva mort amb escrits d'alguns dels seus amics, nosaltres les subscriuim a tots i en vista de la seva emotivitat i bellesa ens prenem la llibertat de reproduir-ne els següents fragments:

«No se porqué, pero te fuiste. Con tu inacabable sonrisa, con las manos limpias y el corazón lleno de bondad, con la pícara alegría de vivir en los ojos, con la sincera palabra de la educación, la tolerancia y la firmeza.

No se porqué, Perico, te has desvanecido como un sueño, si eras un sueño feiz, un hombre todo hombría, un amigo todo amistad.

No lo entiendo.

Sólo sé que más allá de todas estas añoranzas está Dios.

Rafel Ferrer Massanet

UNA SONRISA

Por Isabel Pomar Bosch

Nunca había tenido tantas dificultades, a la hora de redactar mi cuartilla ingenua, como en esta ocasión. El pasado día catorce de marzo fallecía en la Policlínica Miramar Pedro Pomar, colaborador de esta revista y padre mio.

Son tantas las cosas que quisiera contarles sobre él que no sé por donde empezar. Amante del periodismo, de la música, del arte y sobre todo de sus amigos; poseía un don especial para con la gente, que era capaz de darlo todo para ganarse una sonrisa.

No tenía ningún tipo de ambición y lo único que quería era vivir con y para los suyos. Simplemente pedía eso, vivir, cosa que desgraciadamente Dios le ha quitado sin darnos una explicación. Y yo pregunto.

—¿Por qué, Dios Mio? ¿por que nos has dejado sin su sonrisa que tanto añoramos?

Al no hallar respuesta alguna, sólo me queda decirte, papá, que aquí quedan estas líneas dedicadas especialmente a ti y que intentaré seguir en la brecha para dejar la bandera bien alta así como tu hubieras querido.

Amb l'amargura per la pèrdua d'un bon amic i amb la complaença d'haver pogut gaudir de l'estimació de tan excel·lent persona, només ens queda dir: Perico, amic, descansa en la Pau de Déu.

Baltasar Amengual / Marc Vallbona

Premi «Vila de Santanyí»



«Sa vida de sa meva padrina a n'es Pujol» de Francesc Adrover, d'es Forn va ser l'obra que va obtenir el primer lloc en el cicle mitjà del concurs «Vila de Santanyí». Dels nou premis possibles, cinc varen correspondre a participants Calongins.

SA VIDA DE SA MEVA PADRINA A N'ES PUJOL

Francesc Adrover Adrover

Es Pujol és una possessió de terme de Santanyí, està per devers S'Alqueria Blanca té aproximadament unes cent cinquanta quarterades. Consisteix en una casa de pagès que era on vivien es amitgers, i una de senyor que era on vivien es senyors, tenia una capelleta, amb una campaneta, davant té un pati empedrat, i també té una cisterna molt grossa en es pati.

Sa meva padrina era de S'Horta però quan tenia nou anys varen anar a viure en es Pujol amb sa seva família. A pesar de que era molt petita ja collia figues, i guardava es procs amb un germà més petit perquè ell no les volia guardar tot sol. Quan varen esser més grans ja es varen posar a sembrar faves i en sembraven un mes. Ells també les cavaven perquè na tenguessin herba, més tard les segaven ella i tots es seus germans un davant i s'altre darrera darrera fins a posta de sol. Sa mare cada dia les duia es berenar, i feien un descans per berenar. També es migdia sonaven una campaneta i anaven a dinar a ses cases. Sa mare ja tenia es dinar cuit. Es vespre tornaven a ses cases que ja feia fosqueta se rentaven, passaven el ro-

sari, resaven, llavors vetllaven un poc.

Es diumenges jugaven a cartes i feien altres, jocs sobretot quan eren més petits. Solien jugar a pip pelleric, cunions d'amagat, valen, valen, conten cuentos.

També sembraven blat, ordi, un poc d'auaus, també collien ametles, tenien un hortet per ells poder menjar hortalisses, verdures i coses d'aquestes. També collien figues i garroves.

Tenien un canet que era tan llest que deixaven es paner i es ganxo i ell el duia amb sa boca.

Es vespres encara que havien fet feina tot el dia encara anaven a l'església es dimecres i es divendres per sa corema, ja que els altres dies era es dematí.

Una vegada que tenien dues dones a cavar faves varen parlar d'anar a Palma perquè no hi havien estades mai, ella tenia setze anys. Però en aquell temps hi havia de més velles que no hi havien estades mai però ara ja hi ha estat moltes vegades, sobretot una temporada que hi va haver d'anar un mes cada dia quan la varen operar.

Sa meva padrina em va dir que en aquell temps no anaven a discoteques ni a coses d'aquestes, s'ajuntaven es veïnats, els amics i jugaven a cartes, cantaven contes. En s'hivern devora es foc feien jocs, en s'estiu estaven a la fresca, además es vespres s'havien d'arrelgar amb un llumet d'oli i encara feien calça, sa mare filava i els més joves feian calça.

Quan va tenir vint-i-tres anys se va casar i va anar a estar a Calonge a on encara hi està.



L'esport és cosa bona



Què pensa la gent del que pot passar amb futbol d'aquí?



FRANCESC PALMER RIGO
(SOCI C.D. S'HORTA).-
No veig futur al futbol de la comarca, en concret al S'Horta el veig amb falta d'idees: encara que no m'agradaria pens que el futbol pot arribar a desaparèixer a S'Horta. El principal mal que hi veig es: molta cantera, moltes fitxes i no s'ha aprofitat bé. Pràcticament no segueix els altres equips de la nostra zona.

JAUME MAIMÓ VALLBONA
(DELEGAT DELS JUVENILS DEL C.D. S'HORTA).-
Com cada any hi haurà molts de



problemes per salvar la categoria. Esper que no desapareixerà el futbol a S'Horta. El principal mal són les estrelles i el principal remei la gent jove i de la cantera. A part del S'Horta just segueix un poc el Cas Concos.

JAUME BARCELÓ SERRA
(JUGADOR S'HORTA).-
Enguany varem començar molt fluixos però ara que han vingut reforços pareix que salvarem la categoria. És impossible que desapareixi el futbol a S'Horta, el mal del futbol d'aquí és la



falta de motivació i l'única salvació és la cantera. No tenc temps per seguir els altres equips d'aquí aprop.

ANDREU CALDENTAY
(JUGADOR DELS JUVENILS DEL C.D. SANTANYÍ).-

Encara que el futbol va bé a Santanyí crec que hauria d'haver més afició i els jugadors haurien de respondre més. El futbol seguirà a Santanyí ja que hi ha jugadors bons i també una bona cantera. Crec que els altres equips del terme estan un poc



descompensats. El futbol televisat els diumenges horabaixa perjudica molt el futbol regional.

JOAN PICORNELL (SOCI C.D. SANTANYÍ).-

Jo crec que el futbol de Santanyí va per bé, té un equip comensat, quasi tots són de Santanyí i els pocs que hi ha de fora poble són bons. Pens que el futbol continuarà a Santanyí i cada vegada l'equip serà millor. Si el Santanyí s'ho proposa pot pujar



a tercera i aguantar un parell de temporades.



s'Alqueria depèn de la planificació: podria desaparèixer si no s'en cuiden. El principal mal és la manca de juvenils i la manca de juguera, la millor solució és tornar a posar juvenils.



BERNAT PICO
(ENTRENADOR INFANTILS C.D. SANTANYÍ).-

Actualment veig bé el futbol del nostre poble, ja que juguen bastants jugadors locals i això és l'estructura que s'ha de mantenir si volem futbol a Santanyí. Per ventura fa tres o quatre anys hagués pogut desaparèixer, ara no. Respecte a si interessa pujar, diria que la cosa que es guanya al camp no es pot perdre al despatx.

TOMEU BARCELÓ
(JUGADOR C.D. ALQUERIA).-

Veig el futbol d'aquesta zona molt malament, el futur de



LLORENÇ RIGO
(EX-ENTRENADOR C.D. ALQUERIA).-

On veig millor el futbol és a S'Horta i a Santanyí. Es dia que varen llevar els juvenils ja se veia venir que aniria malament. Esper que no desaparegui el futbol a S'Alqueria, però crec que sí. Com dic els principals mals: manca de juvenils i poca ambició, les solucions són



ANDREU RIGO ROTGER
(PRIMER PRESIDENT C.D. ALQUERIA).-

Si hi posen remei es pot solucionar el futur del C.D. Alqueria, no crec que desaparegui. El principal mal és l'organització i la millor solució: una directiva competent.



TOMEU BONET
(EX-PRESIDENT).-

El futbol d'arrop el veig bé. El

que passa a s'Alqueria ho trob normal: dotze temporades a primera regional i ara no va tant bé. Pot desaparèixer el futbol com per tot. Quan un equip no va bé tots tenim la nostra part de culpa, si tothom empenyia com quan anava bé tot s'arreglaria. Els altres equips les segueix per la premsa.



DAMIA RIGO
(EX-JUGADOR).-

Per aquesta zona el futbol va malament perquè hi ha massa equips, s'han de pagar doblers per haver-hi jugadors i això als pobles sempre acaba malament. Veig el poble de s'Alqueria molt cansat de futbol, per això, crec que pot desaparèixer mor de la manca d'il·lusió de jugadors, públic i directiva. Solució: que torni la il·lusió. No segueix els altres equips.

(Aquest reportatge ha estat realitzat per: na Maria Encarnació Rosselló, En Pere Ferrer, en Vinyota i en Maties Adrover).

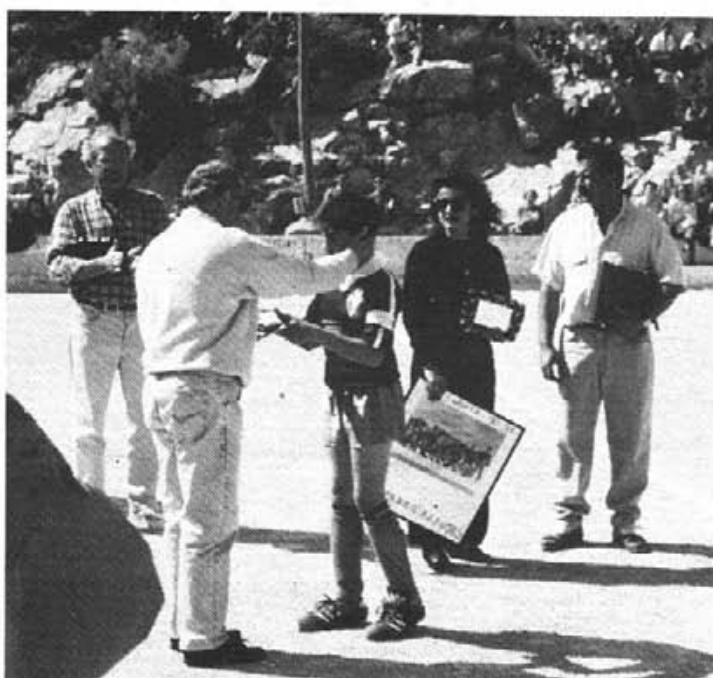
El darrer partit d'en Juan Dimas i en Dino

Aprofitant l'aturada de les competicions esportives el passat dijous Sant es va dur a terme un homenatge als dos jugadors del C.D. S'Horta Juan Dimas i Dino. Se varen jugar dos partits al seu camp de sempre: SA

LLEONA DE S'HORTA, en front de dos equips de l'equip més famós i anomenat de l'illa: el R.C.D. Mallorca. Ara us prodíem contar tots els detalls dels partits, però creim que, una imatge diu que mil paraules:



El Sr. President del R. Mallorca D. Miguel Dalmau va entregar una placa a Na Margalida Adrover, mare d'En Juan Dimas davant la mirada del germà en José Luis, el Pare i el president de S'Horta, en Rafel Roig.



En José Luis rebent una abraçada d'en Llorenç Serra Ferrer, entrenador del primer equip del R. Mallorca, el que va aportar una sèrie de jugadors: Juanan, Sàmper, Sacarés, Cristian i Julián Ronda.



En Llorenç Barceló fent entrega d'un present del C.D. S'Horta al pare d'en Juan Dimas



En José Luis amb un company seu se'n van cap al banquet per depositar la camiseta que sempre duia el seu germà



En José Luis també va fer la treteta d'honor abans de començar el partit que va entrentar a un combinat dels benjamins i infantils del C.D. S'Horta i els benjamins del R. Mallorca.



Combinat dels benjamins e infantils del C.D. S'Horta que va jugar contra els benjamins del R. Mallorca.



Les germanes d'en Dino varen esser acompanyades pels dos capitans: en Miquel Roig, del C.D. S'Horta i en Juanan del R. Mallorca i l'àrbit Toni Vermell i liniers per fer la treteta d'honor.



*Veim quan els companys
depositaron la camiseta de Dino
al banquet local.*



*En Juli va entregar una
fotografia del primer equip del
S'Horta a les germanes d'en
Dino*



*En Rafel Roig en representació
del S'Horta va entregar una
placa commemorativa.*

Jugadors de l'Alqueria...

Toni Vallbona Contestí

La continuïtat del futbol a un poble petit com S'Alqueria exigeix un gran esforç per part de la directiva del club, dels socis, i també dels jugadors. Aquest futur del futbol segurament no correria gaire perill si hi hagués molts jugadors com el que presentam a aquest número de Dies i Coses: es tracta den Toni Vallbona, qui ha demostrat, amb els seus dotze anys vinculat al club, una fidelitat digne d'admirar.

-Toni, parlant dels teus inicis, tenim entès que tu anaves per porter...

-Record que quan els al.lots anàvem a jugar a «S'Era Vella», m'agradava fer de porter. Més tard, ja a «Sa Teulera» i amb en Simó d'entrenador, també vaig parar a partits amistosos. Tenia llavors només 11 anys i vaig deixar de jugar fins que vaig fitxar pels Juvenils quan complí els 15 anys.

-Com te va anar amb els Juvenils?

-Ja no vaig començar de porter perquè preferia jugar per mig, a part de que la porteria estava ben coberta amb en Toni de «Son Llorenç». Varen esser els anys que vaig passar més gust de jugar, principalment el darrer any de Juvenil, que va esser uan vàrem treure millors resultats.

-Quina demarcació prefereixes dins el camp?

-He jugat de mig i de defensa, però bastant més de defensa, on he ocupat totes



«El descens no toca suposar cap drama»

les posicions: lateral, central i lluire. Sempre he preferit jugar de central, que crec que és la posició que s'adapta més a les meves condicions i també allà on puc destacar més.

-No has duit mai sort de cara al gol. T'agradaria marcar-ne qualcún abans de retirar-te?

-Amb els Juvenils en vaig fer uns quants, però amb els grans encara no. El que passa és que m'incorpor molt poc a l'atac i des del nostre camp és di-

ficil fer gols. Jugant de mig, vaig estar a punt de marcar però la pilota no va voler entrar. M'agradaria un dia fer un gol però tampoc no és una obsessió.

-Com s'hagués pogut salvar la categoria?

-Si haguéssim fet un començ regular hauriem agafat més moral i tot hauria estat distint. Però tot d'una vàrem quedar despenjats i els altres equips ja sortien a golejar-nos sense pietat. De l'altra manera ens haurien tengut més respecte.

-Com veus el futur del futbol a S'Alqueria?

-La temporada que ve jo preferiria jugar a 1ª Regional, però el descens no toca suposar cap drama. Les confrontacions amb el S'Horta, Cas Concos, Colònia i Portocolom poden tenir el seu atractiu. M'agradaria que això fos un motiu perquè la gent vengués més a «Sa Teulera» i també a fora camp. Si tot-hom vol col.laborar no crec que el futbol s'acabi.

Jaume Rigo

De Segona Regional Juvenil Grup «A» la classificació final correcta és la següent:

Bt. Ramon Llull I.	24	17	4	3	84	25	38
Margaritense	24	16	5	3	58	17	37
Llosetense	24	16	4	4	74	26	36
Manacor B.	24	17	2	5	78	29	36
Artà	24	13	3	8	54	50	29
Binissalem	24	9	5	10	51	47	23
Xilvar	24	10	3	11	57	55	23
Ses Salines	24	10	3	11	46	54	23
Santa Maria	24	5	4	15	44	72	14
S'Horta	24	2	10	12	31	57	14
Santayí	24	6	4	14	36	70	14
Alaró	24	4	4	16	39	99	12
Buger	24	5	1	18	46	97	9

Fitxa tècnica

Nom i llinatges:
Toni Vallbona Contestí
Data naixement: 6-1-66
Alçada: 182'5 cms.
Pes: 80 quilos

HISTORIAL

JUVENILS - C.D. ALQUERIA

-Temporada 1980-81
-Temporada 1981-82
-Temp. 1982-83 (1 gol)
-Temp. 1983-84 (4 gols)

C.D. ALQUERIA - 1ª REGIONAL

Temporada	Partits
1985-85	4
1986-87	25
1987-88	26
1988-89	18
1989-90	26
1990-91	33
1991-92	31
1992-93 (*)	22
TOTAL	185

(*) Comptabilitzat fins a la jornada 30.

És ell...

Avui en Tomeu Creus



A partir d'aquesta edició hem creat aquesta secció per conèixer millor a un personatge concret, començarem amb en TOMEU CREUS, enguany entrenador dels cadets i juvenils del S'Horta:

En Tomeu va començar dins el món del futbol als quinze anys, essent un dels fundadors de l'equip juvenil C.D. Juventut de Felanitx, el qual va durar uns cinc anys.

Després de l'etapa juvenil va fitxar pel C.D. Felanitx a primera regional, el que ara ve a ser la regional preferent. Un any després va haver de fer el servei militar. Una vegada acabat se va incorporar al At. Campos, on va jugar durant quatre anys a segona regional, per retornar al C.D. Felanitx-aficionats on amb 26 anys va formar part d'un equip on tots tenien 19 o 20 anys: varen esser cam-

pió de les Balears.

Posteriorment va retornar al At. Campos on va jugar dos anys per acabar jugant un any a Felanitx i el darrer al Cas Concos on se va retirar quan tenia 29 anys.

Els entrenadors que va tenir (Miquel Segura, Domingo Aznar, Miquel Vila, Rosselló Bassa, Angel Cobo, etc...) segons ell, tots li varen ensenyar alguna cosa, però la cosa que més va aprendre va esser la disciplina i el bon comportament, ja que durant quinze anys no el varen espulsar mai.

Va començar com entrenador al At. Campos i Cas Concos per a la temporada 80-81 entrenar els alevins del Felanitx on ja va aconseguir l'ascens a primera regional, l'any després va pujar a l'equip infantil de se-

gona regional, varen quedar campions i pujaren a primera regional, la temporada següent varen quedar segons a primera i en Tomeu va passar a entrenar els juvenils (temporada 84-85) on va esser substituït a meitat de temporada per divergències amb la directiva.

Dels anys que en Tomeu va estar a Felanitx el que més destaca, segons ell, és que va treballar amb un grup humà meravellós destacant l'èxit aconseguit per en Ferran Marcos que després de fitxar per el Sant Francesc, Mallorca i Oriola ha arribat a l'Albacete, a primera divisió.

Després d'aquesta època vaig estar mitja temporada als juvenils del C.D. Alqueria i mitja temporada al S'Horta de tercera regional.

Va començar una nova etapa als juvenils del S'Horta on va passar tres anys meravellosos amb un grup humà realment sensacional.

Malauradament no va aconseguir els èxits del Felanitx.

De S'Horta va passar al Juvenil del Santanyí, que el va entrenar durant any on va tenir un tracte realment sensacional per part de la directiva i un respecte absolut per part dels jugadors.

Llavors va passar un any sabàtic ja que el Felanitx li va fer una oferta i al final no va arribar a un acord.

Enguany ha entrenat els juvenils del S'Horta i els cadets. Dels juvenils ha declarat que encara que hagi quedat mal classificat hi havia més qualitat futbolística del que han demostrat, però li ha faltat disciplina en quasi tots els aspectes. No ha volgut opinar dels cadets perquè encara queda lliga.

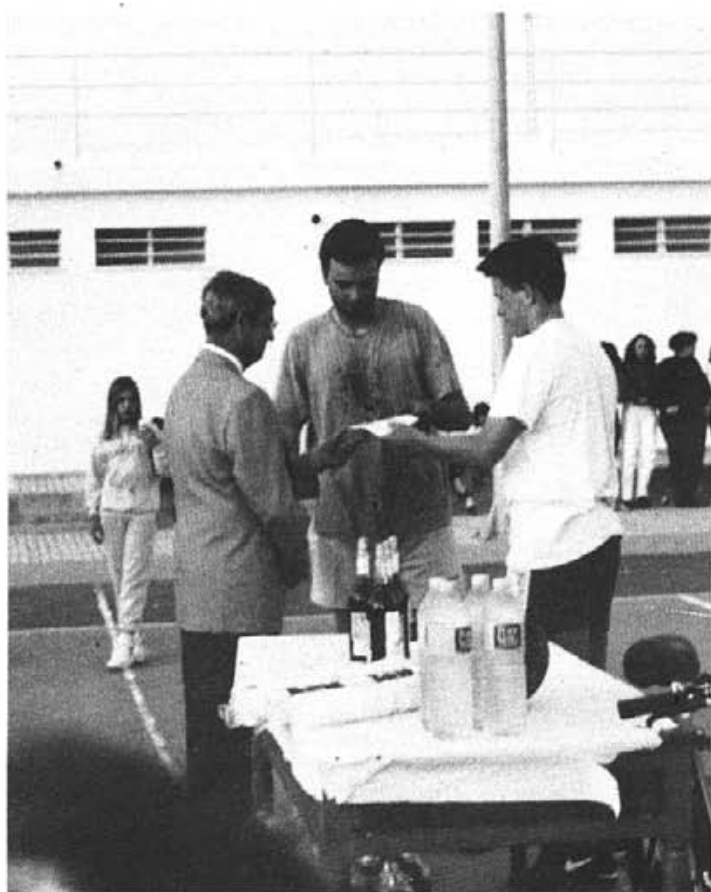
Amb aquestes retxes en conegut un poquet millor la trajectòria que ha duit fins ara en Tomeu Creus, sens dubte un gran treballador del futbol-base.

Vinyota

FLASH ESPORTIU

Primer torneig per parelles black-top Pasqua 93 a Santanyí

Durant la Setmana Santa es va disputar el primer torneig BLACK-TOP, el qual va culminar amb la celebració d'una diada de germanor de tota la família del bàsquet santanyíner, aprofitant l'acte es varen celebrar les finals. La cosa va acabar amb un petit refrigeri per tots els jugadors, pares i socis. Els premis varen esser en material esportiu, ja que es considera que era la millor inversió que es podia fer:



En Miquel Bonet i en Damià Burguera varen esser els guanyadors de la categoria senior. A una final bastant emocionant se varen imposar a en Tomeu Vidal i en Pep Bauzà. A aquesta primera edició hi varen prendre part inicialment dotze parelles. Els guanyadors varen rebre el premi de mans el batle de Santanyí, Cosme Adrover, el qual va dir que el bàsquet progressava i que per l'any que vé el pavelló estaria acabat.



En Miquel Picó i en Colau Oliver varen rebre de mans de la batlesa el premi que els acreditava com campions de l'edició infantil, es dona la casualitat que en Miquel Picó és jugador dels infantils de futbol de Santanyí, però va demostrar que pot jugar a bàsquet i sino que ho demanin a la parella que varen formar el calongí Sebastià Zuzama i n'Antoni Ballester que varen esser derrotats a la final.



El que va rebre el millor premi sense dubte va esser en Jaume Serra, jugador dels juvenils de bàsquet de Santanyí ja que li va tocar la mountain-bike que va rifar el club entre tots els jugadors i socis assistents, li va entregar l'obsequi el president Sr. Cosme Mestre.



Varen rebre un premi especial, l'única parella femenina que va prendre part a aquest torneig: Na Vicki i na Lena, jugadores de l'equip infantil femení

Pere Ferrer
Fotos: Pere Ferrer

N'Antoni Gonzalez, benjamí del s'Horta primer jugador que fitxa el R.C.D. Mallorca



N'Antoni González, jugador de Cala Murada que fins enguany ha jugat al s'Horta benjamí va debutar amb el R. Mallorca a la segona part del partit amb s'Horta benjamí-infantil, el dijous sant a la Lleona, amb motiu del partit d'homenatge a en Juan Dimas. A la foto ja el podem

veure amb l'elàstica bermellona. En Martí Munar coordinador del futbol base barralet va declarar a Antena 3 Migjorn, que és un jugador amb molta de projecció i moltes possibilitats de triomfar al món del futbol. N'Antoni segueix les passes del felanitxer David Campos que ja triomfa a l'equip ciutadà.

Maties Adrover
Foto: Jaume Monserrat

En Miquel Taconer, en Toni Senyor i en Vicens a la conquesta del maillot groc



Aquests tres corredors varen debutar enguany a les files del CLUB CICLISTA FELANITX a Llucmajor a una cursa amb motiu del quinze aniversari del CLUB CICLISTA LLUCMAJOR. Tots tres ho varen fer bastant bé i arribaren a davant del pilot damunt el vintè lloc: primer en Toni, seguit d'en Miquel i en Vicens. En Taconer va millorar a Sa Colònia, va acabar el quinze, però ja se va deixar veure més al davant, esperam que prest guanyin qualche etapa de la CHALLENGE DEL LLEVANT on prendan part, esprint corredors a per totes. EnT aconer ha manifestat, segons fonts creïbles, que enguany no acabarà la temporada sense aconseguir una victòria encara que hagi d'anar al Tour de Son Fangos, això esperam tots, endavant...

Ah... abans que se m'oblidi: diumenge, dia setze, bona oportunitat tindran de lluita pels primers llocs, almenys coneixeran bé el circuit



Aina Maria Capó dins el futbolsala femení:

Per primer cop dins l'història de l'esport del futbol sala a Felanitx: contam amb el primer equip federat de femines (categoria infantil), un equip entrenat per la bona mà de la nostra paisana Aina M^a Capó.

Un fet realment admirable degut a l'importància d'aquesta modalitat dins aquest esport:

-Aina, com començares a entrenar?

-El meu amic marino vingué a demanar-me per entrenar aquest equip femení, al principi jo me pensava que anava en bromes però llavors em va convencer.

-Quina és la teva feina i quin temps dediques a l'entrenament?

-Durant tres dies setmanals entrenam entre una i dues hores, mes el corresponent partit setmanal

-Hi ha molts equips femenins dins Mallorca?

-Sí, bastants, encara que gariebé tots els equips són ciutadans.

-I de resultats com anau?

-Falten tres partits per acabar la lliga i anam en primer lloc amb tres punts d'avantatge davant el segon

-T'has plantejat la propera temporada?

-No, de moment esperam acabar bé enguany i llavors ja ho veurem

Marino Talavante
Foto: Jaume Monserrat

El proper 21 de maig es disputarà una de les semifinals de futbol sala del Campionat Escolar a Cala d'Or

A l'escola pública de Cala d'Or se celebrarà el proper divendres, 21 de maig una de les semifinals de futbol sala amb la participació dels equips Reina Sofia i Cala d'Or. L'horari és el següent:

CAMP N^o 1:

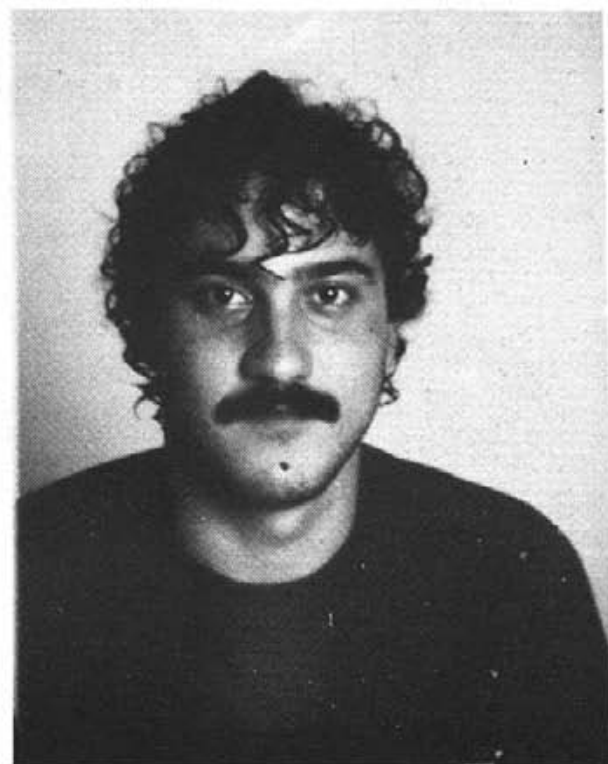
16'30. Escola Nova - Esporles
17'00. Verge Montission - Biel Alzamora
17'30. Punta n'Amer - Escola Nova
18'00. Cala d'Or - Verge Montission
18'30. Esporles - Punta n'Amer
19'00. Biel Alzamora - Cala d'Or

CAMP N^o 2:

16'30. Punta n'Amer - Reina Sofia
17'00. Cala d'Or - Sel.lecció de Sa Pobra
17'30. Reina Sofia - Esporles
18'00. Sel.lecció Sa Pobra - Biel Alzamora
18'30. Reina Sofia - Escola Nova
19'00. Sel.lecció Sa Pobra - Verge Montission

Maties Adrover

El bàsquet santanyí juga la promoció per jugar a tercera amb Sa Pobla. En Ferran Moyà ha dit que:



No conec el Sa Pobla. S'ha de jugar el partit intentant controlar-lo, si ho aconseguim tenim bastant guanyat. Es pot dir que a la darrera hem fet una bona temporada, però sempre tenim el mateix problema: molta gent fa feina de cara al turisme i fallen al principi i al final de la temporada, això és un mal de sempre.

El C.D. Santanyi tornarà jugar la lligueta

Després de la victòria al camp de Sa Plana de Andratx i les derrotes dels seus perseguidors el C.D. Santanyi a falta d'una jornada se va classificar matemàticament per jugar la lligueta d'ascens a tercera divisió.

Aquesta lligueta començarà diumenge dia 23 de maig i entre altres els rivals del Santanyi poren esser l'Espanya de Lluçmajor, Montuïri, Ríto. La Victoria, Binissalem o Seislan.

Si bé el Santanyi va fer una primera volta un tant irregular ha fet una gran segona volta i durant el 93 només ha perdut dins el fet una gran segona volta i durant el 93 només ha perdut dins el camps de l'Espanya i Xilvar i a Santanyi només hi ha guanyat el campió final Pollença, enhorabona a tot el C.D. Santanyi i afició i força per aquesta lligueta.



Maties Adrover

C.D. Alqueria



Equip de l'Alqueria que va empatar amb el Barracar

A falta de dues jornades per acabar la lliga de 1ª Regional, el descens del C.D. Alqueria pareix ja un fet consumat. En els darrers partits jugats dins S'Alqueria, els homes que dirigeix en Josete han anat millorant el seu joc, cosa que han pogut agrair els afeccionats. Contra l'Escolar se va vèncer per un contundent 3-0, després de 10 mesos sense guanyar a «Sa Teulera». Dues setmanes més tard, el líder Margaritense va estar a punt de caure derrotat, ja que va marcar el gol de l'empat quan se complia el minut 90. Contra el Barracar la història se va repetir i els de Manacor varen empatar quan passava de tres minuts el temps reglamentari. El darrer partit jugat a S'Alqueria, contra el S'Arracó va confirmar la recuperació dels verd-i-blancs, que lograren la tercera victòria de la temporada, disputant un gran partit.

DARRERS RESULTATS

Alqueria, 3 - Escolar, 0



L'ex-jugador del S'Horta Toni Ramírez ha marcat 5 gols, de 7 partits jugats

(Ramírez, 2 i Vallbona B.)
Ses Salines, 2 - Alqueria, 0
Alqueria, 2 - Margaritense, 2 (Durán i Ramírez)

Port de Sóller, 4 - Alqueria, 0

Alqueria, 1 - Barracar, 1 (Ramírez)



La banqueta de l'Alqueria enguany ha hagut de sofrir molt

Alqueria, 2 - S'Arracó, 0 (Vallbona B., 2)

REGULARITAT

Disputades 30 jornades, el porter Jaume Rosselló ha jugat tots els partits complets. A part d'ell han

participat a tots els partits en Cosme Ballester i en Tomeu Rosselló.

Golejadors	Gols
Vallbona Bonet	10
Toni Ramírez	5
Tomeu Rosselló	4
Agustí Durán	4

Bàsquet Club Santanyí

Miquel Vallbona, un bon anotador

Fitxa tècnica

Nom i llinatges: Miquel Vallbona Rigo.

Data naixement: 23-4-76

Alçada: 1'80 m.

Pes: 73 quilos.

HISTORIAL

Temp. 1988-89: Pre-Infantil Santanyí

Temp. 1989-90: Infantil-Santanyí

Temp. 1990-91: Cadet-Santanyí

Temp. 1991-92: Cadet-Santanyí

Temp. 1992-93: Juvenil-Santanyí

ESTADÍSTIQUES 1992-93 (JUVENIL-SANTANYÍ)

	PJ.	T.LL	%	P2	P3	TOT	MITJ	PERS
Lliga	16	71/107	66	122	39	232	48	
J. Juan	5	19/29	66	46	27	92	18'4	20
TOTAL	21	90/136	66	168	66	324	15'4	68

L'equip juvenil del B.C. Santanyí ja ha acabat la temporada. La campanya realitzada, tant a la lliga com en el trofeu «Jorge Juan» no ha estat molt positiva, ja que durant tota la competició s'han ocupat les darreres posicions. Un dels jugadors que ha destacat ha estat en Miquel Vallbona, de s'Alqueria Blanca, qui ha demostrat una gran facilitat anotadora.

-Miquel, que li ha passat enguany al vostre equip?

-Hem tengut problemes que han impedit que al final quedàssim més amunt. Quan ningú faltava als entrenaments, el diumenge següent se notava molt en el resultat, però desgraciadament ha mancat serietat i els dies dels

partits se feia difícil posar en pràctica les jugades assajades.

-Quina posició sols ocupar dins la llista?

-Amb els juvenils solia jugar de 4 (pívol baix) o bé d'aler. Quan he anat convocat amb els senyors he actuat de base o a les ales.

-Preferies els senyors o els juvenils?

-El que passa és que amb els senyors jugava molts pocs minuts i vaig fer desplaçaments, com a Pollença o Porreres, per no jugar quasi gens. M'agradava bastant més jugar amb els juvenils.

-La mitjana de punts que has anotat se pot considerar molt bona...

-No me puc queixar, ja que normalment estava encertat de cara a la cistella. El dia que vaig fer més



«S'Alqueria pot arribar a tenir un equip de bàsquet»

punts va esser contra el Joan Capó de Felanitx, que en vaig fer 40.

-I que tal te van els triples?

-Me van bastant bé, però la meua demarcació no me permet fer molts intents llunyans. A vegades aprofitava la meua missió de pívol per sortir de la línia de 6'25 i intentar els llançaments de tres, d'aquesta manera podia sorprendre més al meu marcador. Com a molt, vaig fer 4 triples a un partit.

-Seguiràs amb el Santanyí?

-M'agradaria molt que a s'Alqueria se fes un equip de bàsquet i poder jugar en el meu poble. Ara hi ha un parell de jugadors infantils bons i crec que d'aquí uns quants anys se podria formar un conjunt amb aspiracions. Però el projecte està un poc verd perquè també hi ha el problema dels vestidors. Per tant, supòs que la temporada que ve continuaré amb els juvenils de Santanyí.

Jaume Rigo



Equip juvenil del B.C. Santanyí, temp. 1992-93

En Jaume Bonet: entrenador dels infantils de Bàsquet de Santanyí, respon



-Com i quan va començar la teva afecció pel bàsquet?

-Supòs que com l'immensa majoria dels al·lots durant l'edat escolar. Varen esser varis els esports que vaig practicar al col·legi abans de decidir-me pel bàsquet, així com a la meua època universitària que va esser quan em vaig decantar pel bàsquet com l'esport que més m'estirava.

-Quina ha estat la teua trajectòria dins el món del bàsquet?

-Les meves primeres passes a l'esport del bàsquet les vaig donar amb l'equip del Col·legi Lluís Vives de Ciutat on vaig estar durant tots els anys que vaig estudiar el batxiller. Quan vaig anar a la península, concretament a València, vaig formar part de l'equip del col·legi Major en el que residia amb el qual vaig disputar una fase del sector de l'esport universitari a Barcelona.

Amb un grup de companys de l'Universitat vàrem formar l'equip de l'escola d'agronoms amb el que par-

ticipàrem a la lliga universitària de bàsquet que es desenrotllà a València.

Va esser a l'Universitat on vaig donar les primeres passes com entrenador, en primer lloc als equips masculins i femenins de l'escola d'agronoms. Més envant i per encàrrec del vicerector d'extensió universitària vaig esser seleccionador femení de la universitat politècnica de València per disputar tornejos d'intercanvi esportiu amb altres universitats.

De tornada a Mallorca vaig estar un parell d'anys allunyat del món del bàsquet fins que de la mà de Lluís Verger en va introduir al bàsquet de Santanyí on no m'he mogut.

Al principi no era necessari tenir títol d'entrenador, però va arribar un moment que si que feia falta i, juntament amb una sèrie de companys de Santanyí, ens vàrem treure tots els títols fins hi tot el títol nacional. Des de fa dues legislatures som assembleista de la Federació Balear de Bàsquet i des de fa un poc més d'un any

president de la delegació de Mallorca de l'Associació Balear d'entrenadors de bàsquet.

Dins del Bàsquet Club Santanyí, del qual som un dels fundadors he entrenat tants equips femenins com masculins en totes les categories i actualment la temporada 92-93 he estat amb l'infantil masculí.

-Com ha estat la temporada que acabau de finalitzar?

-L'equip infantil masculí ha tenguut una resposta excel·lent, quasi millor del que s'esperava després de l'experiència de la temporada passada.

-Quins objectius s'ha de plantejar un equip com el teu?

-A les categories de base, l'objectiu dels equips ha d'esser concret i senzill, és a dir que aprenguin a jugar al bàsquet, amb millora dels fonaments tècnics, tant de caràcter individual com col·lectiu: això vol dir que els objectius són la millora dels aspectes tècnics dels jugadors, perquè després en categories superiors puguin desenvolupar tot el joc que són capaços.

-Que destacaries del teu equip?
-La constància o interès que demostren els seus components per millorar dia a dia.

-Quin ha estat el teu moment més agradable dins el bàsquet?

-Arribar a una fase final de Balears amb un equip de Santanyí amb la categoria infantil femení. La final fou a l'illa d'Eivissa on vàrem ésser subcampions darrera l'equip de Sant Josep Obrer i per davant dels representants d'Eivissa i Menorca.

-I el teu moment més desagradable?

-No haver tengut deu centímetres més d'altura als deu anys per arribar a la talla mínima que se sol·licitava a una operació d'altura realitzada pel R. Madrid i haver tengut així, l'opció de realitzar les proves de selecció per als seus equips inferiors.

-Què penses fer al futur?

-Continuar al bàsquet sempre que ho pugui compaginar amb la meua activitat laboral.

-Quines són les teves qualitats com entrenador?

-Crec que la principal, la paciència, ja que per ensenyar n'han de tenir molta i l'ha de saber adaptar a les qualitats dels jugadors que formen el meu equip.

-A més del bàsquet quins altres hobbies tens?

-Principalment el futbol i tennis i uns altres més tranquils com realitzar maquetes de vaixells o anar a pescar.

Pere Ferrer

Infantils C.D. Santanyí

Al final, subcampions

El passat 8 de Maig, el Santanyí-Infantil va disputar el darrer partit de lliga a «Sa Lleona» contra el S'Horta, guanyant per 3 a 6. Al final, l'excel·lent temporada realitzada pels jugadors que dirigeix en Bernat Picó, ha possibilitat la consecució del subcampionat, a només dos punts de l'equip que ha ascendit: el Petra. El Santanyí ha estat l'equip que més gols ha marcat del grup, demostrant una gran capacitat rematadora. Ha guanyat 18 partits, n'ha empatat un i n'ha perduts 3.

MIQUEL BARCELÓ: «ENS HA FALTAT SORT»

En Miquel Barceló Mesquida, que va complir 13 anys no fa molt, és un dels jugadors d'aquesta magnífica plantilla del Santanyí. Ha jugat la primera temporada amb els infantils, després d'haver jugat 2 anys amb els benjamins.

-Miquel, te conformes amb el subcampionat?

-No, trob que si no fos per la mala sort que hem duit i pels lesionats hauríem pogut fer primers sense passar pena.

-Què és el que més destacaries del vostre equip?

-La davantera és la millor línia, basta mirar els gols que hem fet.

-A quin lloc t'agrada més jugar?



Miquel Barceló, defensa lliure del Santanyí-Infantil

-M'és igual, enguany quasi sempre he jugat de defensa lliure, però amb els benjamins solia fer de mig.

-Aspires a jugar amb un bon equip en ésser més gran?

-Sí, però he de reconèixer que som un jugador mitjancer i me conformaria jugar amb S'Alqueria, ja que tenc el camp de futbol a dues passes de casa meua.

-Quines altres afeccions tens?

-M'agrada molt la pesca i, si puc, vaig a totes les competicions que se fan per aquí prop. Tenc bastants trofeus que he guanyat amb la pesca.

-I els estudis?

-Estic en el curs de setè d'EGB, però no m'agrada gaire estudiar. L'assignatura que preferesc són les matemàtiques.



centre comercial El Pueblo, tenda n.º 25
CALA D'OR

TEL. 65 78 47

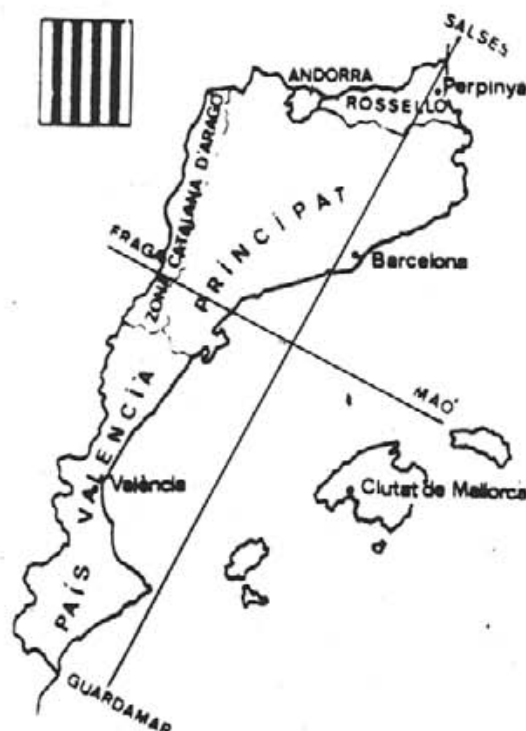
FORN I COMESTIBLES

ADROVER

Rafael Adrover 5 - Calonge

Tel. 65 76 67

La veu de la terra En defensa de Catalunya *



Utilitzem el sentit comú; per què marxarem els immigrants de la terra dels nostres avantpassats? Per fer turisme? Per plaer? O per necessitat? Si és així, apliquem-nos el consell que ens donava el Professor Carles M. Espinalt l'any 1966 en el seu assaig «Guanyar-se la vida»: «Si heu emigrat fugint de la fam, i heu trobat un país on us deixen guanyar la vida, on el senyor ja no va amb esperons per a pujar a cavall, i on tothom té gavardina, no en dubteu, mireu d'aprendre el seu idioma i abraça els seus

costums; és la vostra pàtria espiritual. La pàtria; és això d'ara: una mare. Procurar que, al fill, no li manqui el pa de cada dia, ¿no és la prova palesa d'una mare amorosa? Hi ha maternitats i «maternitats». Sempre és més nostra la mare adoptiva que la mare despreocupada.

I, ara, ves per on, aquesta «mare despreocupada» torna a enviar a la meua família cartes com aquesta: «Estimada Sra. Parreño: En este comienzo el nuevo 1993, me complace enormemente dirigirlle estas líneas en mi nombre, en el de todos los murcianos, para expresarle, de forma personal y en mi condición de Presidente de la Comunidad Autónoma de Murcia, el afecto y la solidaridad que anida en el corazón de los que aquí permanecemos respecto a los murcianos que, como usted, por circunstancias personales han dejado su tierra para encontrar acomodo y trabajo en otros lugares.

Sepa usted que, aunque nos separen cientos de kilómetros, los habitantes de esta Región tenemos siempre presentes a los emigrantes mediante lazos afectivos firmemente tendidos. Las Instituciones regionales, y muy especialmente la que con orgullo represento, no escatiman esfuerzos para estrechar vínculos con los murcianos ausentes y puede tener por seguro que no cejaremos en ese empeño, que se manifiesta fundamentalmente a través del consejo de Comunidades Murcianas asentadas fuera de la Región. Desde aquí me permito invitarle a que participe con sus actividades...» etc.

Es pot ésser més cínic? Nosaltres no marxarem per motius personals, sinó perquè la política franquista empobrí certes zones amb l'objectiu de repoblar Catalunya amb forasters. És doncs una mostra d'afecte foragitar-nos de la terra dels nostres avis? De quina solidaritat parlen? Sens dubte hi ha amors que maten i, si nosaltres som vius és perquè Catalunya ens acollí en el seu dia i ens permeté arrelar-nos, car no hi ha ningú que es pugui trasplantar i sobreviure, sinó s'arrela. Així, ara, que ens hem alimentat de la saba que ens hem guanyat a la terra catalana, com se'ls pot ocórrer enviar-nos aquestes lletres? quin objectiu els mou? Aquell que ja ens apuntava el Professor Carls M. Espinalt l'any 1953 en el seu assaig «Del Poble Català», «La independència de Sud-amèrica va ésser obra dels fills dels espanyols integrats en aquelles terres». Pretenen evitar que la història es repeteixi amb Catalunya. Amb tot, han de veure el panorama molt negre, si després de comptar amb unes forces d'ocupació com l'exèrcit, la policia, la guàrdia civil, certs funcionaris etc. encara volen arrencar-nos a nosaltres, els immigrants. I, perquè no es facin vanes il·lusions em permeto novament marcar l'exemple de quina ha d'ésser l'actitud i l'estil que ens cal seguir a tots aquells que hem decidit

fer nostra aquesta «mare adoptiva» que és Catalunya, per tant reproduiré la resposta que férem al president de la citada comunitat, diu així: «Sr. Collado Mena: he recibido, hace pocos días, su carta fechada en enero de 1993 y ha tenido usted suerte, dado que soy una mujer jubilada



CODOSA

IMATGE D'OR

Avda. Boulevard, 13 - Tel. 657758
CALA D'OR (Mallorca)

FOTOGRAFIA

PROFESIONAL

REPORTATGES
FOTOS CARNET
FOTOCOPIES
VIDEO
MUSICA

*col.laboradors de
dies i coses*

da que no goza de demasiada salut, porque de no ser así, me hubiera personado en su despacho para hacerle tragar la carta que ha tenido la desfachatez de enviarme.

A mi edad, creía que ya lo había visto y vivido todo, pero me he dado cuenta que no es así. ¿Cómo se atreve usted a hablarme de solidaridad, si con el fin de coloniar Catalunya arruinaron la tierra de nuestros antepasados para obligarnos a marchar? ¿Quiere realmente ser solidario? Si es así, facilíteme su número de cuenta corriente (que a juzgar por las estafas que le imputan ha de ser considerable), y le pasaré con mucho gusto mis recibos del agua, luz, gas, teléfono, y todos los impuestos directos e indirectos que he de pagar, ya que con la mísera jubilación que cobro, después de haber trabajado toda mi vida como una esclava, no me llega ni para el sustento.

¿Y esto porque es así? Se lo diré de modo directo y claro: Porque los catalanes estamos manteniendo con nuestro sudor y esfuerzo un estado totalitario que basa su existencia en la fuerza de las armas, por lo tanto, es como aquel que nos está robando a punta de pistola, ¿donde ve usted la solidaridad?

Por otra parte, deje de hacer el hipócrita y el demagogo, ya que de lazos afectivos usted y yo no tenemos ninguno y, con su región mucho menos, porque donde yo me siento arraigada es en Catalunya que, de no haber sido colonizada por eso que ustedes llaman falsamente «españa», nosotros, los catalanes de adopción y los autóctonos podríamos vivir. No obstante, le aconsejo que seleccione mejor a quién dirige sus cartas. Afine la puntería y busque en sus archivos los colonizadores que tienen aquí destacados, ellos son los únicos que pueden acoger su mensaje, pero no olvide que antes deberá inyectarles «hormonas», ya que si alguno de ellos intenta pisotear nuevamente Catalunya, se van a enfrentar con nosotros, los auténticos inmigrantes y le aseguro que todavía tengo suficientes reñones para pararles los pies a más de un imperialista castellano.

Tome buena nota de lo que digo, y no confunda Catalunya y los catalanes con Jordi Pujol ya que en todas partes se cuecen habas.

Por una Catalunya Independiente!

Estimat lector: si després d'aquest article, arribeu a la conclusió que tan de bo tots els immigrants fóssim iguals preneu exemple de la lluita aferrissada que dugué el Professor Carles M Espinalt, durant cinquanta-cinc anys seguits en defensa de Catalunya, perquè l'estima que sento per aquest país, només el seu llenguatge clar i rotund, me la va saber despertar.

Encarna Parreño.

* Publicada a l'ESTEL DE MALLORCA. 1 de maig de 1993

ENCARNA PARREÑO I LOPEZ, filla d'immigrants murcians, va néixer a Barcelona. Membre de l'Associació de Practicants de la Psicoestètica (organització que treballa per a retornar l'orgull del nostre poble i eliminar-se els complexos i la inseguretat que el mantenen lligat a estats opressors). Autora d'articles que ha promogut fortes polèmiques i també del llibre «Converses amb Carles M. Espinalt» i coautora de les obres «La imatge d'un estat» i «Sobre la integració dels immigrants».

INSTAL·LACIONS

MONTATGES ELECTRICS
ANTENES PARABOL·LIQUES

Exposició de APLIQUES i LAMPARES
DARRERES NOVETATS EN PEL·LICULES
DE VIDEO

eléctricas
MANRESA, S.A.

Distribuidor Oficial: AEG - TELEFUNKEN -
ZANUSSI - THOMSON - SANYO - CORBERO

C/ Ariel, 5 - Tel. 657859
Avda. Bélgica, 6 - Tel. 657378

CALA D'OR



RESTAURANT
Blanco y Negro

Tel. 64 34 65
Porto Cari - CALA D'OR

SA FORNADA DEL 28
— Santanyí —

